

タフ

TOUGH:
Troublemaker

1

Kaoru Iwamoto

Illustration: Bosco Takasaki

Translation: milkcream

TOUGH 1

Troublemaker

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

Iwamoto Kaoru เขียน

Takasaki Bosco ภาพ

milkcream แปล

เรื่องราวนี้เป็นเพียงเรื่องแต่ง
ตัวละครไม่มีอยู่จริง
และไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ
กับสถานที่หรือองค์กรที่กล่าวถึงในเรื่อง

Contents

TOUGH Act.1

Troublemaker	8
--------------------	---

TOUGH Act.2

วินัสไร้พ่าย	103
--------------------	-----

คุณหมาป่ากับเจ้าลิงน้อย	213
-------------------------------	-----

Troublemaker

คามิคุระ เวอร์ชั่น	244
--------------------------	-----

ตอนพิเศษ

เหตุผลของแต่ละคน

เวอร์ชั่น ซินโง.....	258
----------------------	-----

After Words	265
-------------------	-----

Characters

ฮารุฮาดะ ชุน

ตำรวจรุ่นน้องของฮิบิคิ
เป็นเด็กหนุ่มใสซื่อ
มีชื่อเล่นว่าฮารุคุง

อิรามะ ชินโงะ

กราฟิกดีไซเนอร์ หน้าตาสะสวย
เพราะมีเชื้อชาวรัสเซียอยู่หนึ่งใน
แปดส่วน แต่ตัวตนที่แท้จริงกลับ
เป็นเด็กหนุ่มที่แสนธรรมดา
หลังจากที่ได้พบกับฮิบิคิอีกครั้ง
ก็กลายเป็นคนเจ้าปัญหา
Troublemaker มาตลอด

คามิคุระ อิบิคิ

ตำรวจประจำสถานีชิบูยะจูโอ เป็นคน
เข้มๆ ไม่กลัวใคร เคยเป็นเพื่อนสนิท
กับชินโงะมาก่อน แต่หน้าร้อนของช่วง
มัธยมปลายปีที่สามเขาใช้กำลังกับชินโงะ
โดยที่เจ้าตัวไม่ยินยอม ทำให้ความ
สัมพันธ์ต้องห่างเหินกันไป โดยไม่มี
การติดต่อกันเลยถึงแปดปี

คามิคุระ ซากุระ

ภรรยาพี่ชายของอิบิคิซึ่งเสียชีวิต
ในหน้าที่ เป็นผู้ดูแลร้านอาหาร
ชื่อซากุระ

TOUGH Act.1

Troublemaker

1

‘คุณฮิรามะ ผมตรวจสอบไฟล์งานสำหรับส่งพิมพ์ที่อับโหลดอยู่ในคลังเก็บข้อมูลออนไลน์เรียบร้อยแล้วนะครับ ประมาณกลางสัปดาห์หน้าจะส่งพิมพ์ปฐพีแรกได้ ถ้าทราบวันที่แน่ชัดเมื่อไหร่จะติดต่อไปอีกทีนะครับ รบกวนด้วยครับ ขอขอบคุณที่ทำงานอย่างหนักนะครับ’

“ขอบคุณเช่นกันครับ”

หลังวางสายจากคุณทาคาฮาชิ พนักงานฝ่ายขายของโรงพิมพ์โทเก ---ตอนนั้นเอง ผมก็ค่อยๆ ทิ้งตัวลงจากเก้าอี้ทำงานพร้อมกับโทรศัพท์มือถือในมือขวา และปล่อยให้ตัวเองนอนกลิ้งไปมาบนพื้นไม้ไผ่อย่างนั้น (เอวกับหลัง...ปวด...ชะมัดเลย)

เป็นเวลาสองวันเต็มๆ ที่ต้องนั่งตัวติดโต๊ะและทำงานอย่างไม่ได้หลับได้นอน ทำให้ปวดเมื่อยเอวเอามากๆ กระดูกสันหลังส่งเสียงดังกร๊อบทุกครั้งที่ยับตัวเหมือนพยายามประทังที่ผมใช้งานมันหนักไป ลูกตาที่อยู่ภายใต้เปลือกตาซึ่งปิดเอาไว้ก็รู้สึกร้อนผ่าวและอ่อนล้าไปหมด

อา...ในที่สุดก็จะได้นอนแล้วสินะ ไม่ใช่แค่การพับบิบนอนบนโต๊ะแค่นอนที่ แต่เป็นการนอนบนเตียงนุ่มๆ ในผ้าห่มอุ่นๆ ...จะว่าไปนอนตรงนี้เลยก็ไม่เป็นไรนี่นา

อะ แต่ก่อนจะนอน ไปหาอะไรใส่ท้องสักหน่อยดีกว่า ครั้งสุดท้ายที่มีอาหารตกถึงท้องนี้เมื่อไรแล้วนะ

ที่แน่ๆ เมื่อวานขึ้นกินพิซซ่าที่สั่งมาตอนกลางวันเข้าไป หลังจากนั้น แม้แต่จะกดสั่งเดลิเวอรี่ก็ยังไม่เวลาได้แต่ดื่มน้ำแร่เพื่อประทังความหิวมาจนถึงตอนนี้...นั่นหมายความว่าสองวันที่ผ่านมามีแต่ดื่มน้ำเปล่า

จันลี? ถึงว่าทำไมระดับน้ำตาลในเลือดถึงต่ำขนาดนี้

(แต่ว่าจะให้ลูกไปหาอะไรกินตอนนี้มันก็...ซีเกียจเลย)

ขณะกำลังนอนขดตัวเหมือนกิ้งกืออยู่กับพื้น ผม—อิรามะ ซินโงก็ถอนหายใจยาวตอนนี้อายุสี่สิบหกปี อาซึพกราฟิคดีไซน์เนอร์ เป็นฟรีแลนซ์

อาซึพดีไซน์เนอร์เป็นคำเรียกภาษาอังกฤษอาจฟังดูเท่ แต่จริงๆ แล้วพวกเราก็คือกรรมกรที่ต่อสู้ในสมรภูมิรบอันดุเดือดและต้องอดหลับอดนอนพอๆ กับอาชีพนักวาดการ์ตูน ยิ่งไปกว่านั้นผมเป็นฟรีแลนซ์ที่ไม่รู้แม้แต่ชะตากรรมในวันพรุ่งนี้ และเพิ่งเริ่มแยกตัวเป็นอิสระได้ไม่นานจึงยังปฏิเสธงานที่ได้รับการเสนอมาไม่ได้ง่ายๆ เว้นเสียแต่จะเป็นงานศพของพ่อแม่ตัวเอง

ค่าจ้างก็น้อยนิดเมื่อเทียบกับงานที่ถาโถมเข้ามา ชีวิตในแต่ละวันก็ยุ่งเหยิงจนแทบร้องขอชีวิต แน่นอนว่างานในครั้งนี้อีกก็ไม่ต่างจากที่ผ่านมาสักเท่าไร...

แต่ว่าคราวนี้ตารางเวลาชนกันเต็มๆ อีกแล้วช่วงสิ้นเดือนการส่งพิมพ์มีคิวยาวเหยียดไม่ต่างจากแถวของรถบนถนนหรือคิวหน้าธนาคารเลยมันเป็นเรื่องปกติ...หรือ?

(เฮ้ย!)

สติที่แทบเลือนหายไปแล้วจู่ๆ ก็กลับมาแจ่มชัดอีกครั้ง ผมรีบดึงตัวลุกขึ้นนั่งก่อนจะมองโทรศัพท์ในมือขวา บ่ายสองสี่สิบนาที่แล้ว!? แย่แล้วเหลือเวลาอีกแค่ยี่สิบนาที่เท่านั้น!

คิดได้ตั้งนั้นก็รีบย่นตัวลุกขึ้นก่อนคว้ากระเป๋าเบ้ที่วางทิ้งไว้บนพื้นและรีบพุ่งไปยังประตูห้อง ผมรีบยึดเก้าอี้รองเท้าผ้าใบ และทันทีที่ถลาออกไปนอกประตูลมร้อนระอุชวนเวียนหัวก็ปะทะเข้ามาอย่างจัง แต่จะเป็นลมตอนนี้ไม่ได้ ผมรีบสาวเท้าอันอ่อนเปลี้ยไปยังลิฟต์เพื่อลงไปชั้นล่าง

อย่างทีคิดไว้เป๊ะ...หรืออาจจะมากกว่าด้วย สิ้นเดือนที่ตรงกับวันหยุดสุดสัปดาห์แบบนี้คนที่มาใช้ตู้เอทีเอ็มนอกสาขาริมถนนเมจิต่อคิวยาว

กว่าปกติเกือบเท่าตัว

ผมเข้าไปต่อคิวอยู่ปลายแถวที่คดเคี้ยวเหมือนงูเลื้อยและถอนหายใจออกมาก่อนจะยกมือขึ้นปาดเหงื่อ เมื่อยกโทรศัพท์ขึ้นดูก็พบว่าป้ายสองโมงห้าสิบนาที่แล้ว

หนึ่ง สอง สาม...ถ้านับรวมตัวเองก็สิบคนพอดี ตู้เอทีเอ็มมีสามเครื่อง ถ้าหนึ่งคนใช้เวลาสามนาที่ ตัวผมเองก็น่าจะทันเวลาแบบฉิวเฉียด?

ถ้าโอนเงินไม่ทันวันนี้...ถึงจะเลื่อนการจ่ายเงินให้ตากล้องไปสัปดาห์หน้าได้ แต่บริษัทโรงพิมพ์ก็จะเสียเครดิตในครั้งต่อไป เพราะฉะนั้นต้องโอนในวันนี้ให้ได้ เอาเป็นว่าก่อนอื่นต้องโอนเงินให้เสร็จให้ทันป้ายสามโมง หลังจากนั้นค่อยถอนเงินส่วนค่าเช่าบ้าน...ซ้าจ้งเฮะ ชายพนักงานออฟฟิศคนข้างหน้านั้นนะ จะโอนเงินไปที่ที่กัน...ฮะ เสร็จแล้ว...ฮะ ต่อไปคือคนแก่จั้นหรือเอาแต่พูดทวนย่ำวิธีทำที่ละขั้นตอนเลย...ก็คงจะกลัวพวกมิจาซีพละมัง อืม...ความรอบคอบก็เป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าทำเสร็จแล้วรีบหลบให้คนอื่นใช้งานต่อผมจะขอบคุณมากๆ เลยครับ

ในขณะที่ผมกำลังร้อนใจ แถวตรงหน้าก็ค่อยๆ ชยับขึ้นไปอย่างเชื่องช้าเหมือนเต่าคลาน และในที่สุดผมก็ได้มายืนหน้าตู้เอทีเอ็มในสามนาที่สุดท้ายก่อนหมดเวลา

ผมรีบโอนเงินให้โรงพิมพ์ในทันที จากนั้นก็ถอนเงินสดสำหรับค่าเช่าบ้านและค่าใช้จ่ายทั่วไปรวมแล้วประมาณสองแสนเยน...ค่อยยังชั่ว เสร็จแล้วก็เช็กยอดเงินคงเหลือจากใบเสร็จที่พิมพ์ออกมาจากตู้พร้อมกับบัตรเอทีเอ็ม ที่พอเห็นแล้วผมก็เข่าอ่อนแทบทรุดลงตรงนั้น

ยอดเงินคงเหลือคือสองพันสามร้อยยี่สิบเก้าเยน มีแค่เลขสี่หลักเท่านั้น!

แม้แต่เงินฝากเด็กประถมยังมีตั้งห้าหลักเลยไม่ใช่หรือไง

“เฮ้อ...”

ได้แต่ถอนหายใจเหม่อลอยและยืนสติหลุดมองยอดเงินคงเหลือใน

มือ ตอนนั้นเองก็รู้สึกถึงสายตากดดันจากด้านหลัง เมื่อหันไปมองก็พบกับพี่ชายผมยาวที่กำลังมองค้อนผม อ๊ะ ขอโทษครับ...จะไปเดี๋ยวนี้แหละครับ

ผมรีบยัดเงินทั้งหมดลงช่องใส่เงินของธนาคารและเดินออกมาแล้วหยุดยืนอยู่มุมหนึ่งแถวนี้ก่อนจะเก็บช่องใส่เงินในกระเป๋าเป้ ผมเก็บมันไว้ที่ช่องด้านในและรูดซิปปิดสนิทเพื่อความมั่นใจและสบายใจ จากนั้นก็ยกกระเป๋าขึ้นสะพายที่ไหล่ขวาและใช้มือกำสายสะพายทั้งสองข้างเข้าไว้ด้วยกัน แค่นี้ก็เรียบร้อยแล้ว

เมื่ออาทิตย์ก่อน ผู้จัดการแมนชั่นเล่าเรื่องหนึ่งให้ผมฟัง

---นี่ๆ เขาบอกว่าแถวนี้มีพวกแก๊งอันธพาลออกอาละวาดด้วยนะ เมื่อวันก่อนคุณฮายาชิที่อยู่ชั้นหกก็โดนพวกที่ขอรบได้เงินคนแก่ยื่นล้อมไว้แล้วไถเงินไปหมดเลย คุณฮิรามะนะไม่ใช่คนแก่ก็จริง แต่หน้าตาหวานๆ เหมือนผู้หญิง แล้วยิ่งผมๆ แบบนี้...ระวังจะเจอพวกนั้นปล้นเงินเอานะ (ปัญหาสังคมเหลือมล้ำสินะ)

ย่านนี้ขึ้นชื่อว่าที่ดินราคาแพง คนที่อาศัยอยู่แถวนี้ส่วนใหญ่เป็นคนมีอันจะกินทั้งนั้น แต่พวกที่มาเที่ยวเล่นหรือทำงานตามร้านมักเป็นเด็กวัยรุ่น รายได้น้อยกันทั้งนั้น ตัวผมเองที่เหลือเงินในบัญชีแค่สี่หลักก็ไม่ต่างจากเด็กพวกนั้นสักเท่าไร ถึงจะอยู่แมนชั่นในจินงูมาอะซึ่งเป็นทั้งบ้านและที่ทำงานก็เถอะ แต่ผมก็เป็นพวกรายได้ต่ำจริงๆ

(น่าจะได้เงินค่าจ้างของสองเดือนก่อนภายในอาทิตย์หน้า ระหว่างนั้นต้องเอาชีวิตให้รอดด้วยเงินเท่าที่มีอยู่ไปก่อน...)

ผมเดินผ่านประตูอัตโนมัติของตู้เอทีเอ็มนอกสาขาออกไปข้างนอกพร้อมความหนาวเหน็บที่รู้ดีว่าไม่ใช่แค่เพราะความเย็นจากเครื่องปรับอากาศ

แต่ด้านนอกกลับมีแสงแดดแรงกล้าของเดือนสิงหาคมแยงตาเข้ามา เพียงเดินไปไม่กี่ก้าวเหงื่อก็ค่อยๆ ฝุดขึ้นได้เสื้อยืดจนเต็มแผ่นหลัง

(คลื่นความร้อนแบบนี้ทรมานคนที่อดหลับอดนอนมาสองคืนเสียจริง

รู้อย่างนี้เอาจรแวนกันแด่มาด้วยก็ดี)

บนถนนลาดยางอันร้อนระอุที่แทบเห็นไอน้ำเดือดปุดนั้นก็มีเหล่าหนุ่มสาววัยรุ่นสะพายถุงซ้อปั้งของแบรนด์ต่างๆ เดินกันอย่างหมดแรง

ย่านฮาราจูกุและชิบูยะในช่วงปิดเทอมฤดูร้อนมักมีเด็กวัยรุ่นจากต่างจังหวัดเข้ามาท่องเที่ยวมากมาย แต่พักหลังมานี้ดูเหมือนจะมีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเที่ยวกันคึกคักมากยิ่งขึ้นกว่า นอกจากชาวเอเชีย ทั้งจากจีนแผ่นดินใหญ่ ไต้หวัน เกาหลี ไทย และตะวันออกกลางแล้ว คนอเมริกันและยุโรปก็มีเยอะขึ้นด้วยเช่นกัน

ภาษาต่างประเทศจากคนหลากหลายเชื้อชาติที่เดินสวนกันไปด้งผสมกันเข้ามาในหู จนผมเผลอคิดไปว่า หรือจะเป็นผมเองกันนะที่มาจากต่างประเทศ

แต่ขณะที่เดินสวนชาวต่างประเทศกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าเช่นทุกวันอยู่นั้น สายตาก็สะดุดเข้ากับรถตู้สีแดงสดที่จอดอยู่ริมถนน ด้านหน้ารถตู้ที่จอดขายเคbabแซนวิชตรงนี้เป็นประจำนั้นมีเหล่าเด็กหนุ่มสาวเข้าแถวรอซื้อที่เห็นแล้วก็ชวนให้หิวขึ้นมา

(...มันต้องอร่อยแน่ๆ เลย)

กลิ่นเครื่องเทศเผ็ดร้อนชวนน้ำลายสอที่ลอยออกมานั้นมีพลังงานบางอย่างดึงดูดผมให้เดินโซเซเข้าไปหาจนหยุดยืนหน้ารถตู้คันนั้น แต่ผมรู้สึกว่เคbabที่เต็มไปด้วยเครื่องเทศพลังทำลายล้างสูงเกินไปสำหรับท้องอันหิวโหยที่อดข้าวมาสองวัน ยังไงซะ ข้าวกล่องธรรมดาน่าจะปลอดภัยกว่าหรือเปล่านะ แบบที่ไม่ใช่ของทอดเลยนะ

พอตัดสินใจได้ผมก็มุ่งหน้าไปร้านข้าวกล่องที่ซ้อบไปเป็นประจำ ผมเดินไปถนนด้านหลังถัดจากถนนเมจิเพียงเส้นเดียวก็พบว่าคนน้อยผิดปกติ ไม่มีฝูงชนคอยเดินล้อมหน้าหลังหรือขายข้าววุ่นวาย

อย่างน้อยก็เบาใจที่ไม่ต้องถือเงินก้อนใหญ่ (สำหรับผม) ท่ามกลางคนเยอะๆ ละนะ

ว่าแต่วันนี้กินข้าวกล่องแบบไหนดีนะ เอาปลาอย่างที่ไม่เคยผิดหวัง ดีไหม แต่หมูผัดขิงก็ดีเหมือนกัน...ในขณะที่กำลังคิดไม่ตก จู่ๆ ก็ได้ยินเสียง เครื่องยนต์มอเตอร์ไซด์ดังเข้ามาใกล้จากด้านหลัง ด้วยความที่ถนนแคบ ผมจึงต้องเดินชิดขอบทางด้านซ้าย ทว่าตอนนั้นเองก็รู้สึกถึงแรงจู่โจมที่ไหลเชี่ยว มันเป็นการจู่โจมที่รุนแรงจนแขนผมแทบจะฉีกออกไปตามแรง!

“...อ๊ะ”

พอรู้ตัวว่ากระเป๋าสะพายอยู่ถูกกระชากไปโดยคนขับมอเตอร์ไซด์ คันนั้นที่มาจากด้านหลัง ตัวผมก็ล้มกลิ้งลงไปเสียแล้ว ผมกำสายสะพาย กระเป๋าไว้แน่นตามสัญชาตญาณจนทำให้ร่างถูกลากถูไปกับพื้นขณะที่มอเตอร์ไซด์คันนั้นวิ่งไป

“อ้ากกก”

สี่ข้างและต้นขาที่เสียดสีกับพื้นยางมะตอยนั้นรู้สึกร้อนผ่าวจน ผมต้องแผดเสียงด้วยความเจ็บปวด ทั้งๆ ที่มีคนถูกลากอยู่แบบนี้ แต่ มอเตอร์ไซด์คันนั้นก็ไม่มีทีท่าจะลดความเร็วเลยสักนิด ผมได้แต่กัดฟัน แน่นคิดว่าถึงตายก็ไม่ปล่อยกระเป๋าไปง่ายๆ เด็ดขาด ทว่าความเจ็บปวด ที่สี่ข้างและแขนก็ทวีความรุนแรงขึ้นจนยากจะทนไหว ในที่สุดหลังโดนลาก ไปไกลราวสิบเมตร ผมก็จำต้องปล่อยมือจากกระเป๋า

ตุบ!

หลังปล่อยมือจากสายสะพายกระเป๋า ร่างของผมก็หลุดลอยและ กลิ้งไปทางตรงกันข้าม ผมกลิ้งมาหยุดอยู่ในสภาพนอนคว่ำหน้าและผงก หัวขึ้นมองระยะทางหลายเมตรข้างหน้า—มอเตอร์ไซด์คันนั้นกำลังวิ่งหายลับตาไป คนขับเป็นผู้ชายสวมหมวกกันน็อกสีแดงและเสื้อยืดสีดำ ในมือซ้ายของเขามีกระเป๋าเป้ของผมห้อยต่อแฉ่งอยู่

(อ้อบ้าเอ๊ย!! คิดว่าฉันจะยอมให้แกเอาไปนั่นหรอ!)

คิดได้ดังนั้นผมจึงลุกขึ้นยืนและวิ่งตามมอเตอร์ไซด์คันนั้นไป เป็นการวิ่งอย่างไมคิดชีวิตที่เร็วเกินคาดเมื่อคำนึงถึงสภาพตัวเอง เป็นการ

ทำท่ายที่บ้าดีเดือดที่ไม่มีทางเอาชนะได้เลย

อย่างที่คุณคิดว่า... อย่างที่แต่เข้าใกล้ใจนั้นได้เลยหน้าข้าเพียงเดียว
วินาทีต่อมาก็โดนทิ้งห่างไปอีก มอเตอร์ไซด์คันนั้นเลี้ยวซ้ายตรงที่ไกลๆ
สุดท้ายมันก็หายไปจากสายตาผมอย่างไร้ร่องรอย แข็งขาเกิดอ่อนแรงขึ้น
มากะทันหันทำให้ผมสะดุดขาตัวเองและล้มลงไปกองอยู่กับพื้น ผมได้แต่
ร้องตะโกนออกมาด้วยความเจ็บใจ

“ไอ้เลวเอ๊ย! เอาสองแสนเยนของฉันทันทีมานะไว้ย!”

ทว่าหลังจากสิ้นเสียงตะโกนที่ผมสมบรูณ์ไปด้วยความเจ็บใจ ความ
เจ็บกาย และความผิดหวังนั้น ก็ไม่มีเสียงใดตอบกลับมา—

เพียงเวลาไม่ถึงสามนาทีก็ทำให้ผมกลายเป็นคนที่ไม่เหลือทรัพย์สิน
อะไรเลยได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“ฮิรามะ ชินงิ อายุยี่สิบหกปี เื่อ ที่อยู่คือ เจ็ดทับสิบห้า จินงุม่าเอะ
เขตชินยุยะ...เจ็ดศูนย์แปด ลิเบรเต จินงุม่าเอะ เป็นดีไซเนอร์”

พออ่านถึงตรงนั้น คุณตำรวจวัยกลางคนก็เงยหน้าขึ้นจากสมุด
บันทึกประจำวันและจ้องมองหน้าของผม เขาไล่สายตามองตั้งแต่หัวจรด
เท้าราวกับกำลังมองสัตว์ประหลาด

หลังจากแจ้งตำรวจที่ป้อมซึ่งใกล้ที่สุดและได้รับการตรวจสอบ
ที่เกิดเหตุเรียบร้อยแล้วผมก็ถูกนำตัวมาส่งที่สำนักงานตำรวจเขตชินยุยะจูโอ
ที่ซึ่งรับผิดชอบดูแลคดีชิงทรัพย์ของเขตนี้อยู่ บนชั้นสองของตึกที่มีความ
สูงทั้งหมดสิบสี่ชั้น ผมนั่งตรงโต๊ะอเนกประสงค์โดยมีคุณตำรวจอายุราว
ห้าสิบปีที่มีเมื่อดเหงื่อผุดขึ้นบริเวณกลางกระหม่อมนั่งสืบสวนอยู่อีกฟาก
หนึ่งของโต๊ะ

“อา...ชื่อชินงินี่เขียนด้วยตัวคาตากานะแบบนี้ถูกแล้วใช่ไหม นี่เธอ
เป็นชาวต่างชาติเหรอ?”

“ไม่ใช่ครับ”

“อะ ไม่ใช่หรือ? ที่ถามนี่เพราะเธอหน้าเหมือนดาราต่างชาติ
มากเลย ตาก็เป็นสีเทาอ่อนด้วย...ว่าแต่สีธรรมชาติหรือ?”

“ครับ”

“ไม่ใช่คอนแทคเลนส์แบบมีสีใช่ไหม?”

“ไม่ใช่ครับ”

ไม่ว่าปฏิเสธยังไง สีหน้าของคุณตำรวจก็ดูจะยังไม่เข้าใจสักทีและ
ยังคงจ้องมองผมอยู่อย่างนั้น

ขนาดเพื่อนหรือคนรู้จัก หรือแม้แต่ญาติพี่น้องยังตีตราว่าผมเป็น
พวกคาคาเดอาอายุ สี่สิบชาติได้ยากหรือดูเพศไม่ออกแล้วละก็ รู้ตัวเลยว่า
ไม่ว่ายังไงคนพวกนี้ก็คงตัดสินจากรูปลักษณ์ภายนอกที่ไม่ได้มาตรฐาน
โดยไม่สนใจแก่นแท้เลยสักนิด

ด้วยในสายเลือดมีเชื้อสายของชาวสลาฟตะวันออกอยู่ถึงหนึ่งใน
แปด ทำให้ตอนสมัยเด็กๆ สีตาอ่อนยิ่งกว่าตอนนี้เสียอีก เส้นผมก็สว่าง
มากจนแทบจะเป็นสีเงิน แม้ตอนนั้นทั้งสีตาและสีผมก็ยังคงอ่อนกว่าคนญี่ปุ่น
ทั่วไปอยู่ดี สีผิวก็ขาวราวกับนํ้านม ทำให้เพื่อนๆ สมัยม.ต้นและม.ปลายต่าง
ชมกันใหญ่ว่าเป็นผิวที่ “ขาวเนียนเหมือนกระเบื้องเคลือบ” (หมายเหตุ :
โรงเรียนชายล้วน) ขนตาก็เป็นแพรวาไม่แพ้ของพวกผู้หญิง ส่วนเรื่องภาษา
อย่าว่าแต่ภาษารัสเซียที่ตัวเองมีเชื้อสายอยู่เลย แม้แต่ภาษาอังกฤษผมเอง
ก็ยังพูดไม่ค่อยจะได้ เพราะฉะนั้นการมีรูปลักษณ์ที่ไม่เหมือนคนญี่ปุ่นแบบนี้
ไม่ได้ช่วยทำประโยชน์อะไรให้ผมเลยสักนิด มันเป็นแค่ปมด้อยเท่านั้นเอง

ผมถอนหายใจให้กับความอยากรู้อยากเห็นที่โจ่งแจ้งเกินเหตุ คุณ
ตำรวจตรงหน้าก็กระแอมออกมาเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

“ถ้าอย่างนั้น? งานที่วันนี้หมายถึงคนทำเสื้อผ้าไหม?”

“คนทำเสื้อผาก็เรียกว่าเป็นดีไซเนอร์เหมือนกันครับ แต่งานของผม
เป็นสายงานที่ต่างกันนิดหน่อย ผมเป็นคนทำพวกป้ายโปสเตอร์ที่ติดอยู่

ตามสถานีรถไฟพวกนั้นนะครับ”

“อ้อ...เป็นคนวาดภาพโปสเตอร์สินะ”

“ไม่ใช่ครับ ไม่ได้วาดภาพครับ”

“จึ้นก็ถ่ายรูป?”

“อันนั้นก็ไม่ใช่ครับ”

เคร้าจึงชีวิตผมเนี่ย ไม่มีครั้งไหนเลยที่จะอธิบายงานของตัวเองให้เข้าใจได้สบายๆ การอธิบายให้คนทั่วไปได้เข้าใจถึงอาชีพดีไซเนอร์ของผมที่ไม่ใช่ทั้งช่างภาพที่ถ่ายภาพ หรือนักวาดภาพประกอบที่วาดภาพนะ เป็นอะไรที่ยากที่สุดแล้ว เพราะถ้าจะให้เห็นภาพก็ต้องอธิบายตั้งแต่เรื่องพื้นฐานอย่างเรื่องทิศทางของภาพหรือเลย์เอาต์ทั้งหลายนั่น

ถึงจะอธิบายว่าอาชีพนี้ก็เหมือนพ่อครัวที่ใช้รูปภาพและสไลด์แกนเป็นส่วนผสมแทนอาหาร ตาลุงนี่คงไม่เข้าใจจริงๆ หรอกมัง

พอไม่ตอบอะไรเพราะความรำคาญ คุณตำรวจตรงหน้าก็เริ่มจ้องผมนิ่งด้วยสายตาเหมือนมองหาพิรุณในตัวผู้ร้ายอย่างนั้นแหละ

เดี๋ยวลี ผมต่างหากเล่าที่เป็นผู้เสียหายนะ!?

เงินที่มีอยู่น้อยนิดแค่สองแสนเยนก็ถูกขโมยกระชากกระเป๋าไป แถบสี่ข้างและต้นขาที่ถูกมอเตอร์ไซค์คันนั้นลากไปก็เจ็บแปลบๆ ยิ่งซ้ำเติมร่างกายที่อดข้าวมาตั้งหลายมื้อเข้าไปอีก เหนื่อยยังไม่พอ ยังต้องโดนซักไซ้เรื่องรูปร่างหน้าตาและอาชีพอีกทั้งที่ไม่ใช่เรื่องที่ต้องสงสัยกันเลยสักนิด

ถึงรูปลักษณ์จะแปลกกว่าชาวบ้านและงานที่ทำจะเข้าใจยาก แต่มันไม่เกี่ยวกันเลยสักนิด!

ผมอยากตะโกนออกไปและทูปโตะดังๆ แต่ก็ต้องระงับอารมณ์เอาไว้จริงๆ แล้วผมก็ให้ปากคำไปบ้างแล้วที่ป้อมตำรวจที่แรก ครั้งนี้จึงเป็นครั้งที่สอง แต่กลับต้องเจอนายตำรวจคนนี่ที่เอาแต่ถามคำถามไร้สาระ ผมเหนื่อยใจกับการสืบสวนที่ไม่มีที่ท่าจะคืบหน้าเลยจึงจะสายตาจากหัวล้านที่เป็นมันวาวสะท้อนแสงไฟนั้นและกวาดสายตามองรอบสำนักงาน

ตำรวจแห่งนี้เพื่อเป็นการปรับอารมณ์

เท่าที่นับดูคร่าวๆ จำนวนคนในชั้นนี้มีทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจและประชาชนที่มาร้องทุกข์ รวมๆ แล้วก็น่าจะไม่เกินห้าสิบคน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะคนในชั้นนี้เยอะเกินไปหรืออย่างไร โอเอียนจากเครื่องปรับอากาศจึงส่งไปไม่ทั่วถึงสักเท่าไร เสียงโทรทัศน์ดังอย่างไม่หยุดย่อนั่นเมื่อผสมโรงเข้ากับเสียงพูดของคนที่มาร้องทุกข์ รวมถึงเสียงกรีดร้องที่ดังมาเป็นระยะด้วยแล้ว ทำให้รู้สึกถึงความวุ่นวายที่ไม่มีที่ท่าว่าจะจบสิ้น

(อยู่กันแออัดซะมด)

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้มาที่สำนักงานตำรวจแบบนี้ จึงไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่ามีคนกำลังเดือดร้อนมากมายขนาดนี้

เคยได้ยินคำนิทานว่าตำรวจเป็นพวกกินภาษีประชาชน แต่พอมาเห็นแบบนี้แล้วงานก็ดูหนักหนาเอาการอยู่นะ ไม่สิ จากการทํางานของศาลลงคนตรงหน้านี้แล้ว ถ้าทำงานให้ดีกว่านี้หน่อย ที่นี้ก็ไม่น่าจะวุ่นวายได้ขนาดนี้ไม่ใช่หรือ?

หลังจากมองสำรวจสำนักงานชั้นสองอันแออัดเสร็จ ทันใดนั้นสายตาบังเอิญไปหยุดที่บันไดก็เลยเหลือบเห็นคนสองคนในชุดสูทกำลังเดินลงบันไดมาจากชั้นบน

และเมื่อเลื่อนสายตาไปมองชายหนึ่งในสองคนที่อยู่ทางขวา ผมก็แทบหยุดหายใจไปชั่วขณะ

รูปร่างสูงโปร่ง (ไม่ใช่แค่สูงธรรมดา เพราะเขาสูงเกินร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรไปอีก) อยู่ในชุดสูทสีน้ำเงินเข้ม ไหล่กว้างที่อยู่ใต้ชุดสูทนั้นมองปราดเดียวก็รู้ว่าอัดแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อ ผิวสีแทนราวกับเครื่องหนังสีน้ำตาลอ่อน ใบหน้าคมเข้มและดูอันตรายสุดๆ ภายใต้วงแขนที่มีรูปทรงชัดเจนให้ความรู้สึกมุ่งมั่นนั้นมียอดดาสดำลับที่เปล่งประกายความแหลมคมออกมาตลอดเวลา

ไม่ผิดแน่—ไม่ใช่สิ ไม่มีทางผิดแน่ๆ เพราะผมจดจำใบหน้าและ

รูปร่างนั้นได้ขึ้นใจไม่เคยลืม

“ฮิโบริ!”

ไม่กี่วินาทีหลังจากสายตามองเห็นบุคคลที่ไม่คิดว่าจะได้เจอ ผมก็
แต่งตัวลุกขึ้นก่อนจะร้องเรียกชื่อเขาออกไป

แต่หลังจากนั้นก็กลับรู้สึกเสียใจอย่างมากว่าไม่น่าเรียกเขาเลย
บางทีเหตุผลที่ทำให้เรื่องลึ้นคิดออกไปอาจเป็นเพราะว่าสภาพจิตใจผมใน
ตอนนั้นกำลังแย่

เพราะนอกจากสภาพร่างกายแย่แล้วกับไปผ่านสมรภูมิรบที่
ไม่ได้นอนมาสองวันแล้ว จิตใจและร่างกายยังถูกทำร้ายอย่างไร้ความปราณี
อีกทั้งบรรยากาศที่ไม่คุ้นเคยของสำนักงานตำรวจที่เพิ่งมาเป็นครั้งแรกก็
ทำลายประสิทธิภาพความนึกคิดของผมไปเสียหมด

โดยเฉพาะอาการร้องเรียกชื่อหมอนั่นออกไปอย่างดีใจทันทีที่เห็น
แบบนี้! มันช่างเป็นความโง่เขลาที่เหมือนเอาหน้าตัวเองไปจ่ออยู่หน้าประตู
นรกที่กำลังเปิดรอรับอยู่เสียอย่างนั้นอาจมีปีศาจแฝงตัวอยู่ในร่างวัยยี่สิบ
หกปีของผมจริงๆ นั่นแหละ...แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้น...ในตอนนี้

ผมก็เรียกให้เขาหยุดเดินไปซะแล้ว

ใบหน้าสีเข้มของชายที่หันกลับมามองตามเสียงเรียกของผมนั้น
กำลังสั่นไหวอย่างเห็นได้ชัด

ชายคนนั้นหลังจากเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจอยู่สักพัก
เขาก็ค่อยๆ หรีดถลงและจ้องมองมา

คิวเขาขมวดจนเห็นรอยย่นชัดเจน สายตาแหลมคมราวกับทิ่มแทง
นั้นจ้องมองผมสักครู่ ตอนแรกคิดว่าเดี๋ยวก็คงเดินไปทางอื่น แต่กลับกลายเป็นว่าร่างนั้นย่างกรายเข้าใกล้ผมมากขึ้นเรื่อยๆ ท่อนขายาวๆ ก้าวฉับๆ
เดินเข้ามาใกล้และอดีตอย่างนั้นก็หยุดยืนตรงโต๊ะอเนกประสงค์ที่ผมนั่งอยู่
ชายร่างสูงใหญ่ที่เพียงแค่นั่งนิ่งๆ ก็แผ่รังสีน่ากลัวออกมาได้นั้นจ้องมอง
ผมนิ่งโดยไม่ได้อ่อยปากพูดอะไร

“...”

สายตาก็จ้องมองจากเบื้องบนทำเอาผมรู้สึกเกรงกลัวเล็กน้อย
(จ้องอะไรกันหนาเนี่ย?)

ผมจึงกลับทันทีด้วยสัญชาตญาณ คุณลุงตำรวจที่นั่งอยู่ฝั่งตรง
ข้ามมองผมและร้อง “เอ?” ด้วยท่าทางสงสัย

“คุณรู้จักของตำรวจสายสืบคามิคุระหรือครับ?”

“ต้า...?”

ตำรวจสายสืบ!?

บอกตรงๆ ว่าผมคิดว่าไม่น่าเป็นไปได้เลยสักนิดเดียว

(ล้อกันเล่นใช่ไหม...)

หมอนี่เนี่ยนะเป็นตำรวจสายสืบ!?

คนไร้คุณธรรมอย่างเขากลายเป็นตำรวจได้อย่างไร!? พอหันกลับไป
มองคนตัวสูงตรงหน้าก็เห็นว่าเขากำลังมองลงมาที่ผมด้วยใบหน้าไร้ความ
สะทกสะท้าน แววดาวรูปโหลวก่อนหน้านี่กลืนหายไปกับผิวสีแทนของเขา
แล้วเรียบร้อย เหลือก็แต่เพียงใบหน้าที่เราความรู้สึกเหมือนกำแพงเหล็กที่
ไม่ยอมให้ใครล่วงรู้ถึงอารมณ์ใดๆ ได้

“คุณ...รู้จักกับคุณคามิคุระหรือ?”

คุณลุงตำรวจตรงหน้าถามย้ำพลางเลื่อนสายตามา สีน้าของเขา
เหมือนได้เจอเรื่องโชคร้ายเต็มๆ เขาพูดขึ้นโดยไม่รอคำตอบผม “ถ้ารู้จัก
กันก็น่าจะบอกกันให้เร็วกว่านี้สิ” และทำหน้านิ่ง

หลังจากนั้นเขาก็พิมพ์เบาๆ แคะให้ผมได้ยินคนเดียว “แยะแล้ว แยะ
แล้ว” ก่อนจะทำตัวหดตัวลีบ และในตอนนั้นเองมือหนาของคนตัวสูงก็ฉวย
เอาสมุดบันทึกของลุงตำรวจคนนั้นไปเปิดดูผ่านๆ ก่อนแบ่ปาก เสริจแล้วก็
ยื่นคืนให้เจ้าของตามเดิม

“กระป๋องสตางค์หายงั้นหรือ?”

และนี่คือคำทักทายแรกหลังจากไม่ได้เจอกันมาแปดปี ก็ไม่ได้อยาก

เห็นท่าทางดีใจตอนเจอกันหรอคะ แต่อย่างน้อยก็ควรมีคำทักทายตามมารยาทอย่าง “ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ” “สบายดีไหม” บ้างไม่ใช่หรอ... ถึงจะไม่ได้สบายดีก็เถอะ

“เปล่า โดนขโมยครับ เห็นว่าช่วงนี้เกิดคดีแบบนี้บ่อยๆ ที่จับมอเตอร์ไซด์เข้ามาจากข้างหลังแล้วก็กระชากกระเป๋าหนีไป ครั้งนี้เสียหายไปทั้งหมด สองแสนหนึ่งหมื่นห้าพันหกร้อยกับอีกสามเยน ภายในกระเป๋า มีหนังสือที่ยังอ่านค้างไว้ ญาญแจห้อง หนูฟัง ผ้าเช็ดหน้า กระดาษทิชชู...”

จู่ๆ คุณลุงตำรวจก็นั่งหลังตรงอ่านรายการ “ทรัพย์สินทั้งหมดสูญหายไปเมื่อ” ของผมขึ้นมา ส่วนผมก็ได้แต่จ้องหน้าของผู้ชายที่ไม่อยากกลับมาเจออีกที่สุดในโลกอย่างไม่วางตา

“แล้วไงต่อ? ด้านในมีอะไรอยู่บ้างนะ?”

อิบิเคิเอะถามด้วยเสียงต่ำพลงคลำหาอะไรบางอย่างในเสื้อสูทไล่ตั้งแต่บริเวณเอวจนถึงหน้าอก ในที่สุดก็หาของที่ต้องการเจอแล้ว “ร่องสารวัตรคามิคุระ อิบิเคิ สังกัดหน่วยรักษาความปลอดภัยชุมชนหน่วยที่หนึ่ง สำนักงานตำรวจเขตชิบูยะจูโอ” (ตามที่เขียนในนามบัตร) ก็เอามือล้วงไปหยิบกล่องบุหรี่ปาร์ลโบโรสีแดงออกจากกระเป๋าด้านในของเสื้อสูท จากนั้นก็หยิบบุหรี่ปาร์ลหนึ่งมวนก่อนจะเอาไฟแช็กมาจุดไฟ

เราย้ายจากโต๊ะอเนกประสงค์ก่อนหน้านี้มานั่งคุยกันบริเวณพื้นที่ที่มีคอกันแบ่งเป็นสัดส่วนเอาไว้ ส่วนคนตรงหน้าก็สลับเปลี่ยนจากคุณลุงตำรวจหัวล้านคนนั้นมาเป็นนายตำรวจนอกเครื่องแบบสองคนแทน

นายตำรวจหนุ่มอีกคนมีรูปร่างผอมบางตรงข้ามกับอิบิเคิ เขาคือตำรวจสายสืบที่เพิ่งได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นมาเมื่อฤดูใบไม้ผลิปีนี้เอง ถ้าดูตามนามบัตรแล้ว ชื่อของเขาคือฮารุฮาดะ ชุนดง ด้วยใบหน้าอ่อนทำเอาผมอยากเรียกต่อท้ายชื่อเขาว่า “คุง” ทั้งที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก ตั้งแต่เมื่อ

เขาคอยชำเลื่องมอมตลอด แต่พอผมหันไปสบตาเขากลับรีบหลบสายตาไปเสียอย่างนั้น เป็นคนขี้อายหรือไงกัน?

ถึงอย่างนั้นก็ตาม แต่ตำรวจสายสืบทำงานเป็นคู่จริงด้วย...ผมคิดในใจ และในตอนนั้นเอง—

“ที่เชียนุหรี”

พอคนเป็นหัวหน้าพูดออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงห้วนๆ อย่างนั้นเขาก็หลนลานรีบยื่นที่เชียนุหรีให้อิบิคิจากมุมโต๊ะ ดูท่าแล้วแทนที่จะเป็นคู่หู เขาดูเป็นลิวลือเสียมากกว่า

(ไอนิสัยชอบแบ่งแล้วใช้งานคนอื่นแบบนี้ไม่เปลี่ยนไปเลยจริงๆ)

เห็นอย่างนี้แล้วก็ชวนให้นึกถึงความทรงจำในอดีตที่ไม่อยากจะนึกถึงขึ้นมาจนต้องขมดคิ้วจากนั้นก็เห็นว่าอิบิคิมองฮารุคุงแล้วก็ยิ้มเพื่อนขึ้นมา

“จะกลัวทำไมเล่า หมอนี่อาจจะดูประหลาด แต่จริงๆ เขาไม่แปลงร่างกลายเป็นคนต่างชาติไปหรอกน่า”

ทันใดนั้นฮารุคุงก็หน้าแดงขึ้นมา...อะไรกัน?

“ถึงภายนอกเป็นแบบนี้ แต่จริงๆ แล้วภายในเขาก็คือคนญี่ปุ่นที่ไม่มีอะไรพิเศษพบเจอได้ทั่วไปนั่นละ สบายใจได้”

ผมคิดอยู่ว่าวิธีพูดถึงคนอื่นของหมอนี่แย่มาก จากนั้นอิบิคิก็หันมาอธิบายเกี่ยวกับฮารุคุงให้ผมฟัง

“ตอนเข้ามาทำงานใหม่ๆ หมอนี่โดนส่งไปทำคดีค้าประเวณีนะ ตอนนั้นโดนชาวต่างชาติที่หนีวีซ่าตอบโต้รุนแรงเลยมีอาการหลอนไปเลย ตอนนี้ก็เลยเป็นพวกกลัวชาวต่างชาติล่ะ”

เอ๊ะ หน่วยรักษาความปลอดภัยชุมชนก็ต้องมาทำคดีค้าประเวณีด้วยหรอเนี่ย

อิบิคิเห็นผมทำหน้าสงสัยก็เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

“แต่เอาจริงๆ แล้ว...ก็มีเชื้อสายรัสเซียอยู่ด้วยนิดนึงละนะ”

“คุณทวดฝั่งพ่อฉันเป็นคนรัสเชียนะ...มืออยู่หนึ่งส่วนแปดเท่านั้นแหละ”

แต่ถึงมีแค่นั้น ทำไมเลือดสลาฟของम्मมันถึงเข้มข้นจังนะ ทั้งพ่อทั้งน้องสาวก็หน้าตาเหมือนคนญี่ปุ่นทั่วไป มีผมคนเดียวที่ต้นมีหน้าตาเหมือนบรรพบุรุษแบบนี้

ฮารุกงเหลือบขึ้นมองम्मแล้วพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ และกลับมา นั่งหลังตรงเหมือนพยายามเก็บความอยากรู้ อยากเห็นของตัวเองเอาไว้

รู้สึกโล่งใจที่เขาไม่ถามเรื่องที่म्मไม่อยากจะพูดเท่าไร

“—แล้ว? ที่โดนขโมยไปมีแค่กระเป๋าตาค่ะหรือ?”

ฮิบิกิหยุดพูดนอกเรื่องและกลับมาทำหน้าที่ตำรวจอีกครึ่งถามขึ้น พอเห็นฮารุกงหยิบปากกาขึ้นมาด้วยสีหน้าเคร่งขรึมแบบนั้นแล้วम्मเองก็รู้สึกจริงจังไปด้วย

“กระเป๋าตากับกุญแจห้อง แล้วก็เงินสดสองแสนเยนที่เพิ่งกดจากตู้เอทีเอ็ม”

“ในกระเป๋าตาค่ะมีอะไร?”

“นอกจากเงินสดก็มีบัตรเอทีเอ็มและบัตรเครดิตอย่างละใบ ทั้งสองใบฉันติดต่อธนาคารให้ช่วยอายัดให้หมดแล้ว แล้วก็มิใบขับขี่”

“ที่อยู่ใบขับขี่ก็คือที่จินงูมาอะไซ่ไหม? แต่บ้านเกิดนายอยู่ที่ซูกินามิไม่ใช่หรือ”

“ใช่ แต่ว่าย้ายเข้ามาอยู่ที่แมนชั่นนี้ตั้งแต่หน้าร้อนปีที่แล้ว เลยทำเรื่องย้ายที่อยู่ใหม่ ที่อยู่ในใบขับขี่ก็เลยอยู่ที่จินงูมาอะ”

พอम्मอธิบายจบ ฮิบิกิก็ยกนิ้วขึ้นไปเกาคางแกรกๆ

จะว่าไปนี่ก็เป็นนิสัยติดตัวของเขามาแต่ไหนแต่ไร เวลาที่ไม่ชอบใจอะไรก็มักจะเผลอปฏิบัติแบบนี้ตลอดเลย หลังจากนั้นสามสิบวินาทีพอดีเขาจะเริ่มลงไม้ลงมือจนยากจะรับมือไหว เพราะฉะนั้นพอเขาเริ่มออกอาการเมื่อไร พวกรุ่นน้องที่เคยประสบพบเจอมาก่อน ก็มักรีบวิ่งหนีกัน

ไปในทันที—

แต่ว่า ตอนนี้อยู่ต่างออกไปสามสิบวินาทีผ่านไปก็แล้วเจ้าตัวก็ยัง
ไม่ลงมืออะไรเพียงแค่ปีปลายบุหรืมารลโบโรไปมาบนที่เขียนบุหรืเท่านั้น

อาจเป็นเพราะเขาโตขึ้นแล้วละมัง คนป่าเถื่อนแบบนี้ จริงๆ แล้วเขา
ก็มีสติปัญญาอยู่บ้างถือเป็นเรื่องที่จะทำให้คนใกล้ตัวรู้สึกดีขึ้นมาได้บ้าง
แต่ถึงยังงี้ มันก็ไม่เกี่ยวกับผมในตอนนี้อยู่ดี

“ห้องที่จินงูมาอะนี่เข้าอยู่หรือ?”

“ก็แหงอยู่แล้วสิ”

ฉันดูเหมือนคนที่ซื้อบ้านได้หรือไง? ผมอยากจะถามกลับไป แต่ก็
ยังใจไว้ เพราะเดี๋ยวจะชุดหลุมฝังตัวเองเปล่าๆ

“...ถ้าอย่างนั้น ต้องวุ่นวายทำเรื่องเปลี่ยนกฎหมายด้วยละสิ”

ผมคิดสักครู่ ก็จริงอย่างที่เขาวา เพราะคงต้องเปลี่ยนลูกบิดประตู
ไปด้วย

“เดี๋ยวจะลองคุยกับเจ้าของแมนชั่นและผู้จัดการดู”

ผมตอบออกไปหลังจากคิดอยู่สักครู่ พอได้ยืนแบบนั้นฮิปปิกก็เอน
หลังพิงกับพนักเก้าอี้ก่อนจะยกแขนขึ้นกอดอกเหมือนกำลังคิดอะไรบาง
อย่าง เห็นแบบนี้แล้วผมก็รอสั่งความหวังเผื่อว่าเขาจะให้คำแนะนำ
ดีๆ ได้บ้าง แต่ปรากฏว่าเจ้าตัวเอาแต่แงงหน้ามองเพดานอยู่อย่างนั้น
เฉยๆ

ดูเหมือนว่าช่วงการถามตอบยกแรกจะจบลงเพียงเท่านี้ ถ้าอย่าง
นั้นตามผมถามบ้างละนะ

“นี่...กรณีแบบนี้ มีโอกาสได้เงินคืนเยอะมั๊ย?”

“ศูนย์”

หมอนั่นตอบอย่างไรอารมณ์เหมือนคิดว่าตัวเองเพ่่มากมัง... ไข่บ้านี่
ถึงแม้จะรู้ว่ากำลังเคืองผิดคน แต่ผมก็เผลอยกมือมองค้อนหมอนี่

“แม้จะจับคนร้ายได้นะหรือ?”

“ถ้าพวกนั้นไม่มีเงินจ่ายคืน ก็เท่านั้นแหละ”

“จริงหรอเนี่ย”

ผมร้องออกมาด้วยหัวใจที่แหลกสลาย พอได้ยินมืออาชีพอย่างเขาตอบอย่างชัดเจนขนาดนั้น แสงแห่งความหวังของผมมันมอดดับลงไป และแล้วความรู้สึกสูญสลายก็เข้ามาครอบงำจิตใจผมอีกครั้ง

อา...เงินสองแสนหนึ่งหมื่นห้าพันหกร้อยกับอีกสามเยนที่ได้มาจากหยดเลือด หยาดเหงื่อ และหยาดน้ำตาของผม

เพิ่งมาสำนึกถึงคุณค่าก็ตอนที่เสียมันไปแล้วว่าเจ้าสองแสนเยนเอ๋ย ก็มีค่ามากมายกับฉันขนาดไหน...

ใบหน้าผมออกอาการสั่นหวัดชัดเจนเลยละมั้ง ฮิปปิตังได้เอ่ยกับผมด้วยเสียงฟังดูใจดีอย่างที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน

“เงินนั้นเอาไว้ใช้ทำอะไรเหรอ?”

“ค่าบ้านกับค่ากินนะ”

“ทำไมถึงไม่ใช้วิธีโอนจ่ายไปล่ะ”

ทันใดนั้น เสียงต่ำแบบไม่สบอารมณ์ก็กลับมาอีกครั้ง

หนวกหูซะมด ยุ่งอะไรด้วยล่ะ?

ถึงจะหงุดหงิด แต่พอลคิดว่านี่จะไปอยู่ในส่วนหนึ่งของสมุดบันทึกการสืบสวนนั้นแล้วผมก็ยอมอธิบายสถานการณ์โดยดี

“เจ้าของแมนชั่นเป็นคนรู้จักกับพ่อของฉันนะ เพราะฉะนั้นเขาเลยให้ฉันเช่าถูกเป็นพิเศษ แต่มีข้อแม้อย่างหนึ่งคือฉันต้องจ่ายค่าเช่าให้กับมือเขาเลย เจ้าของแมนชั่นก็พักอยู่ที่เดียวกันนี่แหละ”

“...เจ้าของแมนชั่นเป็นผู้หญิงเหรอ?”

“ก็เป็นผู้หญิงสองพี่น้องอายุเจ็ดสิบกว่านะ ทำไมเหรอ?”

ฮิปปิตังมกมูปากอันเช็กซี่ข้างหนึ่งขึ้น ก่อนจะพูดออกมาว่า “เข้าใจแล้ว ก็เพื่อความกระชุ่มกระชวยเดือนละครั้งสินะ” พอเห็นสีหน้าเย่อหยิ่งแบบนั้นแล้วเลือดขึ้นหน้า ผมตะคอกกลับทันที

“ไม่ตลก! ตอนนี้เงินในบัญชีฉันเหลือแค่สี่หลักเองนะ!”

ทว่าหลังจากตะคอกไปแบบนั้นก็มาเสียใจที่หลังว่ามันไม่ใช่เรื่องที่จะปาวประกาศเสียงดังเลย ฮิบิคิงเข้าใจความรู้สึกของम्मบั้งละมั้ง ในที่สุดเขาก็หุบยิ้มอันน่ารังเกียจก่อนจะเปลี่ยนเป็นสีหน้าครุ่นคิด และสັกฟัก เขาก็ค่อยๆ ลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้

“ฮารุ ฝากที่เหลือหน่อยแล้วกัน”

พอสั่งคูนุด้วยเสียงต่ำเสริ้เจ้าตัวก็หันเท้าเดินออกไป म्मมองตามร่างสูงที่เดินหายไปจากคอกกันพลางพุดพึมพำกับตัวเอง

“หมอนั่นจะไปไหนของเขา...?”

คนที่ถูกทิ้งเอาไว้อย่างम्मและฮารุคงต่างมองหน้ากันเงิบๆ พอम्मยกไหล่อย่างไม่ใยดี ฮารุคงก็ทำสีหน้าลำบากใจและใช้ปลายปากกาเกาหัว

“หมอนั่น ไม่เปลี่ยนไปเลยนะ”

“คือว่า คุณเป็นเพื่อนเก่าของคุณคามิคุระหรือครับ?”

ฮารุคงถามด้วยเสียงเบาๆ เหมือนกำลังเกรงใจ นี่ถือเป็นครั้งแรกที่म्मได้ยินเสียงของเขา เป็นน้ำเสียงนุ่มๆ ที่เข้ากับใบหน้าเด็กๆ ของเขาซะเหลือเกิน เข้าใจแล้ว ฮิบิคิงรับบทคนก้าวร้าว ส่วนฮารุคงรับบทคนอ่อนโยนสินะ ช่างเป็นคูนุเหมาะเจาะกันสุดๆ

“สมัยมัธยมเราเรียนโรงเรียนเดียวกันนะ เป็นโรงเรียนชายล้วนระบบประจำ ฉันกับฮิบิคิอยู่หอพักห้องเดียวกัน...”

ไม่รู้เหมือนกันว่าเจ้าตัวจะคิดยังไง แต่สำหรับम्म มันเป็นเรื่องประวัติศาสตร์อันมีดมนที่สุดในชีวิตที่ไม่อยากเล่าให้ใครฟัง

ทั้งๆ ที่เป็นคนทรงจำที่ตั้งใจเอาแพ็กใส่กล่องแปะเทปแน่นหนาแล้วเอาไปทิ้งเป็นขยะชิ้นใหญ่พร้อมเครื่องแบบตอนจบการศึกษาแล้วแท้ๆ

—แต่ฝันร้ายนั้นก็เอาชนะเวลาแปดปีที่ห่างหายไปอย่างง่ายดายภายในสามวินาที เพราะหมอนั่นดันทำตัวสนิทสนม

(นี่มีแค่ฉันคนเดียวที่ยังรู้สึกอะไรแบบนี้จ้ะหรือ? บ้าที่สุด)

“คุณฮิรามะ?”

ขณะกำลังหงุดหงิดอยู่นั้นจู่ๆ ก็มีคนเรียกชื่อขึ้นมา เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบกับฮารุคุงที่กำลังมองมาที่ผมด้วยสายตาเป็นห่วงเป็นใย

(จริงสิ)

ผมเองเคยลิ้มรสชาติความปั่นป่วนในทุกๆ วันมาก่อน และหนุ่มน้อยคนนี้ก็กำลังประสบกับมันใน ‘ตอนนี้’ น่าสงสารชะมัด

พอเห็นแบบนี้แล้วแผ่นหลังของผมก็พลันหนักอึ้งไปด้วยประสบการณ์ของผู้ที่อาบน้ำร้อนมาก่อน และจิตวิญญาณของรุ่นพี่ที่เห็นใจรุ่นน้องก็เข้าถึงทันที

“ฉันเข้าใจ ฉันเข้าใจนายดีเลยละ เห็นแล้วฉันก็ทำเฉยไม่ได้ ฉันจะแนะนำนายในฐานะรุ่นพี่ก็แล้วกันนะ สิ่งที่ได้ในตอนนี้ก็คือให้นายอดทนไปก่อน”

ฮารุคุงจ้องมองมาตาปริบๆ เพิ่งมาสังเกตจริงๆ ก็ตอนนี้ว่าเด็กหนุ่มคนนี้ดูเหมือนหนูแฮมสเตอร์เลย เพราะเป็นคนอ่านหนังสือง่ายแบบนี้ก็เลยโดนจับมาอยู่กับฮิโตะหรือเปล่านะ ยิ่งเห็นแบบนี้แล้วก็ยิ่งน่าสงสาร

“ขอแค่อดทนต่อไปวันที่จะได้หลุดพ้นคงจะมาถึงในอีกไม่ช้า”

“คุณฮิรามะ?”

“ทำไมถึงต้องเป็นฉัน? นายอาจจะรู้สึกว่ามันไร้เหตุผลสิ้นดี ฉันเองก็เคยคิดแบบนั้น แต่ว่านะ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว คิดเสียว่ามันเป็นบททดสอบที่ทำให้นายได้เติบโตก็แล้วกัน”

“ที่ว่าหลุดพ้นนะ หมายถึงจากคุณคามิคุระหรือครับ”

แล้วมันมีใครอื่นอีกหรือไง

“ไอ้โคตรเหง้าของปีศาจชั่วร้าย ไอ้มนุษย์ไม่มีเหตุผล ไอ้ปีศาจซาตาน

ที่พร้อมวางแผนตลอดเวลา—มันจะมีใครอื่นอีกนอกจากคามิคูระ ฮิโตะ!

“ผ่านไปตั้งแปดปีแล้วที่เรียนจบม.ปลาย สมัยยังซุกซน ตอนแรกฉันก็คิดว่าเขาคงมีเหตุผลขึ้นหน่อย แต่จริงๆ แล้วยังคงถือดีและหยิ่งยโส ไม่เปลี่ยน แถมยังทำนิสัยก้าวร้าวแม้แต่กับตำรวจรุ่นพี่ตัวเองแบบนั้น”

“ก็จริงอยู่นะครับที่รุ่นพี่ดูไม่ค่อยสนใจเพื่อนร่วมงานเท่าไร ไม่ยอมเชื่อฟังรุ่นพี่ รุ่นเดียวกันเองก็ไม่ยอมสูงส่งด้วย...เลยมักจะโดนพวกตำรวจรุ่นพี่หรือรุ่นใหญ่หมายหัวเอา”

ฮารุกุระค่อยๆ พูดด้วยเสียงนุ่มนวล “แต่ว่า!” แต่แล้วก็เน้นเสียงขึ้นมา “ผมนะ ยังคงชื่นชมในตัวรุ่นพี่เขาครับ!”

(เอ?)

ฮารุกุระจ้องมองผมที่อ้าปากค้างก่อนจะพูดต่อด้วยใบหน้าใสซื่อ

“นอกจากเขาจะมีलगสังหรณ์อันเฉียบคม ความสามารถมองเห็นสถานการณ์ให้ทะลุ ความสามารถในการสืบสวนอันเป็นคุณสมบัติที่ขาดไม่ได้สำหรับตำรวจ ความเป็นตัวของตัวเองสูงของรุ่นพี่ที่ไม่ใช่แค่กัมหัวทำตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างไม่คิดอะไรแบบนั้น มันเป็นเรื่องที่เท่มากครับ ผมเองก็อยากเป็นตำรวจที่เทอย่างนั้นบ้าง ผมอยากจะทำทฤษฎีการสืบสวนในแบบของผมได้เหมือนรุ่นพี่บ้าง แน่่อนว่าตอนนี้แค่พยายามไม่เป็นภาระของรุ่นพี่ที่สุดความสามารถแล้วครับ”

ทฤษฎีการสืบสวนในแบบของตัวเอง—ไ้แบบนี้เนี่ย มันคือคนขาดทีมเวิร์กไม่ใช่หรือ?

ผมได้แต่คิดในใจแต่ไม่ได้พูดออกไป เพราะแววตาของฮารุกุระดูเปล่งประกายมากซะขนาดนั้น...

อา เข้าใจแล้ว คนที่มีความตั้งใจสูงมักจะแพ้ให้กับคนบ้าบิ่นแบบนั้นสินะ?

จะว่าไปสมัยเรียนก็มีคนแบบนี้เหมือนกัน พวกรุ่นน้องที่เรียกตัวเองว่าเป็นแฟนคลับของคามิคูระ ฮิโตะ ไม่รู้เหมือนกันว่าไปมาอะไรมา ไม่ว่า

จะโดนกระทำหยาบคายใส่แค่นั้น แต่พวกนั้นก็ยังคงคลังไคล้หมอนั้น ไม่เปลี่ยนแปลง

ถึงขึ้นชอบคนอย่างหมอนั้นไปมันก็นะไม่มีทางที่จะได้อะไรกลับมาหรอก

ทันทีที่สังเกตเห็นสายตาวางเวทนาของผม ฮารุคุงก็เริ่มหน้าแดง ขึ้นเหมือนรู้สึกอายที่เล่าอย่างเร่าร้อน เขาหุบตามองสมุดบันทึกการสืบสวน แต่ไม่ก็วินาทีหลังจากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมาอีก

“เอ่อ...คือว่าก่อนหน้านี้คุณคามิคุระ...”

“ฮิบิชิทำไมเหรอ?”

“คือว่ามีตำรวจหญิงคนหนึ่งที่เราเรียกกันว่าเป็นมาริลิน มอนโรแห่งกองการขนส่งของสำนักงานตำรวจเขตชินูยะจูโอ เธอคนนั้นดูเหมือนจะคลังไคล้คุณคามิคุระเอามากๆ เลยละครับ”

“มาริลิน...”

เดี๋ยวนะ ยุคสมัยไหนกัน? คนที่ตั้งชื่อเล่นแบบนี้ได้ต้องเป็นตาแก่อายุห้าสิบปีขึ้นไปแหง? แล้วไฉ่คำว่า “คลังไคล้เอามากๆ” ของฮารุคุงนี้ฟังดูโอเวอร์ไปหน่อยนะ แต่ฉันคิดมาตั้งแต่เมื่อก็แล้ว เรื่องฮิบิชิที่ยังสูบบุหรี่จัดอยู่อีก ทุกอย่างเหมือนอยู่ในสมัยโซวะเลยแฮะ

ในขณะที่ผมกำลังทิ้งไปกับความแตกต่างระหว่างสำนักงานตำรวจเขตชินูยะจูโอแห่งนี้กับโลกภายนอกอยู่นั้น ฮารุคุงก็อธิบายต่อ

“รุ่นพี่นะนอกจากหน้าตาจะดีแล้วยังตัวสูง แถมใส่ชุดอีกต่างหาก ก็เลยมีตำรวจหญิงแอบคลังไคล้เขาเต็มไปหมด แต่สำหรับมาริลินคนนี้ เธอแสดงออกว่าชอบอย่างเปิดเผยจนคนรอบข้างต้องถอยห่าง... แต่ไม่ว่าเธอจะจุใจขนาดไหน รุ่นพี่ก็เเมนแล้วเเมนอีก คือปฏิบัติแบบเย็นชามากจริงๆ เลยละครับ มีหลายคนที่ชอบซิบกันว่า ‘ทำเป็นเย็นชาแบบนี้แต่จริงๆ แล้วแอบมีอะไรในกอไผ่กับมาริลินละสิ’ อยู่เหมือนกัน แต่ผมอาศัยอยู่ข้างห้องพี่เขา บอกได้เลยว่าไม่มีเรื่องอย่างนั้นแน่นอนครับ”

“อยู่ห้องข้างกันแบบนี้ ยิ่งน่าสงสัยเข้าไปใหญ่...”

ยังไม่ทันรู้ว่าเรื่องที่ฮารุคุงพูดจะจบยังไง ผมก็ดันพิมพ์เรื่องไม่เป็นเรื่องออกไปเสียก่อน

“และสุดท้าย เขาก็จะโดนนิทว่า ‘จริงๆ แล้วเขาเป็นเกย์’ ในที่สุด”

“...”

“นิทว่า” โดยไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับเจ้าตัวแบบนี้มันพวกซีแพ้นี่นา หมอนั่นโดนปล่อยข่าวลือไปแบบนี้ไม่มีทางที่จะอยู่ในตำแหน่งตำรวจแบบนี้ต่อไปได้ บางคนถึงกับต้องโดนส่งไปรักษาที่โรงพยาบาล แล้วก็โดนไล่ออกด้วยความผิดทางวินัย

“เรื่องนั้น ผมเคยทำใจกล้าถามรุ่นพี่ออกไปด้วยครับ”

ถามนั้นหรือ เรื่องที่ว่าเป็นเกย์อะนะ!?

(ฮารุคุงนี้จะตรงเกินไปแล้ว...!)

“แล้วไงต่อ...”

“ละ แล้วไงต่อจ้ะหรือครับ?”

และคนที่เฟลกลืนน้ำลายลงคอตั้งอีกแล้วรอฟังคำตอบก็คือผมเอง ฮารุคุงนี่นะ เห็นหน้าซี้อๆ แบบนี้ดูเหมือนจะซ่อนความลับเรื่องสุดยอดเอาไว้เพียบ

“เขาตอบว่า ‘เซนเซอร์ที่ไวต่อสิ่งสวยงามของฉันคงเสียละมั้ง สมัยเรียนมีเพื่อนร่วมห้องที่หน้าตาสวยจนน่าเวทนาอยู่คนหนึ่ง คงเป็นเพราะมองเขาคนนั้นใกล้ๆ มากเกินไปมันเลยพังนะ’ —นะครับ”

“...ฮา!?”

เดี๋ยวก่อนนะ ตอบแบบนี้ก็ไม่ใช่ว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธไม่ใช่หรือ... ไม่ได้ช่วยไขข้อสงสัยเรื่องที่ว่าเป็นเกย์หรือเปล่าเลยสักนิด!

เฮ้ๆ อุตส่าห์เข้าถ้าเสียไปแล้ว แต่ดันไม่ได้ลูกเสียออกมาเนี่ยนะ?

พอคาดหวังไว้มาก ผมก็เลยยิ่งคอตกด้วยความผิดหวัง ในขณะที่

ฮารุคุงกลับทำหน้าที่บ้องแบ๊วดูพอใจหลังจากได้พูดในสิ่งที่อยากพูดออกมาหมดแล้ว

“ที่รุ่นพี่พูดถึง ‘เพื่อนร่วมห้องที่หน้าตาสวยจนน่าเวทนา’ คนนั้นหมายถึงคุณฮิรามะสินะครับ”

(...ชื่อซะมัด)

ความรู้สึกเหนียวล้าที่ผมลิ้มไปแล้วถาโถมกลับเข้ามาทำให้ผมต้องพึ่งพนักเก้าอี้แล้วแหงนหน้ามองเพดาน

คำพูดเล่นลื่นนั้นเป็นเรื่องถนัดของเขาเลยไม่ใช่หรอก เช่นเซอร์ฟังอะไรกัน แต่รับรองเลยว่ามาริลินจิงอะไรนั้นต้องโดนฟันแล้วแน่ๆ

เอาเป็นว่าผมต้องขอแสดงความยินดีกับทุกคนด้วยแล้วกัน ไม่ว่าที่นี้จะเป็ญยุคโหวะหรือยุคเฮเซอะไรก็ตามแต่

ผมได้แต่ส่งยิ้มน้อยๆ ไปให้ฮารุคุงผู้ที่เผยตัวเองว่าเป็นคนซื่อใต้งๆ เมื่อกี้และสัญลักษณ์ที่เห็นได้ชัดที่สุดนั้นด้วย

แต่คนหน้าตาสวยจนน่าเวทนายอย่างผมนะ สมัยเรียนก็ป๊อปปูล่าร์ในพวกผู้ชายมากนะจะบอกให้

ถ้าเพื่อให้ได้กระเป๋าดังค์และเงินของผมกลับคืนแล้วละก็ ไม่ว่าจะต้องอ้อนขอตำรวจยังไงผมก็จะทำ ไม่มีทางอื่นให้ใช้ประโยชน์ใบหน้านี้แล้วนี่นา

ผมส่งยิ้มอย่างมีเลศนัยไป ฮารุคุงที่เห็นแล้วก็หน้าแดงกำขื่นมาอย่างเห็นได้ชัดก่อนจะกระแอมเบาๆ แล้วหยิบปากกาขึ้นมาอีกครั้ง อ๊ะดูเหมือนว่าจะเริ่มเขียนสมุดบันทึกนั่นต่อแล้วแฮะ

“เงินสดถูกขโมยไปหลังจากที่กดออกมาจากตู้เอทีเอ็มสินะครับ ก่อนหน้านั้รู้สึกถูกสะกดรอยตามหรือเจอคนน่าสงสัยบ้างไหมครับ”

“อืมม เพราะเป็นช่วงปิดเทอมฤดูร้อนถนนเมจิเลยมีคนเยอะกว่าปกติ ตอนเดินไปถนนด้านหลังฉันก็ค่อนข้างระวังตัวอยู่นะ แต่ก็ไม่มีอะไรผิดปกติจนกระทั่งมอเตอร์ไซด์คันนั้นวิ่งเข้ามานั่นแหละ”

“จำเลขทะเบียนรถมอเตอร์ไซค์คันนั้นได้ไหมครับ?”

“ตอนนั้นฉันเองมัวแต่ตกใจก็เลยจำอะไรแทบไม่ได้ แต่น่าจะเป็นป้ายสีขาวล้วนนะ ถ้าได้เห็นตัวเลขหรือตัวหนังสืออาจจะพอจำได้บ้าง”

ฮารุกุบอกว่ ใจรนั้นคงปิดแผ่นป้ายไว้สินะครับแล้วผมก็ตอบกลับว่ น่าจะอย่างนั้นนะ

“ตอนที่อยู่หน้าตู้เอทีเอ็มล่ะครับ? พอจะมีคนที่คิดว่าน่าสงสัยบ้างไหม?”

“มีพนักงานออฟฟิศผู้ชาย พนักงานออฟฟิศผู้หญิง แม่บ้าน แล้วก็คนแก่ ดูแล้วไม่มีใครน่าสงสัยเป็นพิเศษนะ”

“แล้วคนที่ยืนต่อแถวอยู่ข้างหลังล่ะครับ พอจะจำได้ไหม?”

พอถูกถามก็นึกขึ้นมาได้ ตอนที่หันไปขอโทษคนข้างหลังจำได้ว่ามีผู้ชายผมยาวมองค้อนมา

ผมลองสืดำ มีสันกรามที่เห็นได้ชัด คิ้วหนาและตาที่เรียวยาว จมูกรูปทรงใหญ่และบี้แบน ส่วนปากก็ทั้งบางและกว้าง ที่หูข้างซ้ายของเขาก็มีตำหนิอยู่ยู่สองอัน ส่วนสูงน่าจะประมาณร้อยแปดสิบสองถึงร้อยแปดสิบสี่ รูปร่างผอม หลังค่อม

พอผมรำยยาวถึงรูปลักษณะของผู้ชายคนนั้นไป ฮารุกุก็เบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ

“จำได้ละเอียดมากเลยนะครับเนี่ย เคยเห็นมาก่อนหน้านี้หรือเปล่าครับ?”

ผมตอบกลับไปว่ไม่เคยเจอหรอก แต่พอดีเป็นพวกที่จำหน้าคนได้แม่น

ปกติแล้วผมเป็นคนที่มีสายตาดีมาก แต่ความสามารถพิเศษแปลกๆ ของผมคือถ้าได้เห็นหน้าหรือรูปร่างครั้งหนึ่งแล้วก็จะจำรายละเอียดต่างๆ ได้ทั้งหมดในทันที

ยิ่งพอได้เรียนวิชาวาดภาพเหมือนในมหาวิทยาลัยศิลปะด้วยแล้ว

ทำให้สกลนี้เป็นเวอร์ชันอัปเกรดยิ่งกว่าแต่ก่อน ด้วยสกล “ความสามารถในการจำรูปร่าง” นี้ (ถือวิสาสะตั้งชื่อขึ้นมาเอง) ทำให้มองดาราหรือคนดังที่ปลอมตัวออกอย่างง่ายดายถึงขนาดที่ว่าช่วงที่ตกงานอยู่เคยมีความคิดอยากไปเป็นปาปารัซซีเพื่อเอาชีวิตรอดอยู่เหมือนกัน

ฮารุกะเบิกตากว้างขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่ฟังผมพูด มองจากสีหน้าแล้วดูเหมือนยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

“จากความสามารถพิเศษของคุณฮิรามะ คิดว่าโจรที่ขี่มอเตอร์ไซด์มากระชากกระเป๋ากับผู้ชายผมยาวที่ธนาคารคนนั้นเป็นคนคนเดียวกันไหมครับ?”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเกรงใจที่ผมเคยเป็นเพื่อนร่วมห้องของรุ่นพี่ตัวเองหรือเปล่า ถึงยังไม่เชื่อสิ่งที่ผมพูดไปทั้งหมดแต่ฮารุกะก็ยังอุตสาห์ถามแบบนั้น

หลังจากเปรียบเทียบภาพของคนสองคนในใจแล้ว ผมก็ส่ายหน้า ร่างกายของโจรขโมยกระเป๋านั้นดูมีกล้ามเนื้อที่หนากว่าไหล่ก็กว้างกว่าของผู้ชายผมยาวคนนั้น โดยรวมแล้วโจรนั้นมีร่างกายที่กำยำแข็งแรงกว่าเยอะ

“น่าจะเป็นคนละคนนะ”

“งั้นหรือครับ”

“ถึงจะเป็นคนละคนกัน แต่พอจะเป็นไปได้ใหม่ว่าคนผมยาวคนนี้น่าจะเป็นพวกเดียวกันกับโจรขี่มอเตอร์ไซด์นั้น?”

“หลายเดือนมานี้มีคดีที่คล้ายกับคุณฮิรามะเกิดขึ้นในเขตพื้นที่ของเราเยอะเลยครับ ถึงธนาคารหรือตู้เอทีเอ็มที่ผู้เสียหายแต่ละคนไปใช้บริการจะอยู่คนละที่ แต่ดูจากรูปแบบการลงมือแล้วมีความเป็นไปได้สูงเลยว่าน่าจะเป็นคนร้ายคนเดียวกัน น่ากลัวว่าคนร้ายอาจมีมากกว่าสองคนนะครับ เพราะการทำคนเดียวมีความเสี่ยงที่จะโดนจับได้สูงกว่าถ้าต้องก่อเหตุแบบเดิมซ้ำๆ แถมยังสวมหมวกกันน็อกเข้าไปในธนาคารก็ไม่ได้ด้วย”

“คนร้ายหนึ่งในสองคนจะคอยสังเกตการณ์ลูกค้าที่เข้ามากดเงิน
เยอะๆ จากตู้เอทีเอ็ม จากนั้นก็ส่งข้อความไปบอกรูปลักษณะของเป้าหมาย
กับคนร้ายอีกคนที่ติดกรออยู่กับมอเตอร์ไซด์ที่ด้านนอก พอเป้าหมายเดิน
ออกไปคนขับมอเตอร์ไซด์ก็แอบขับตามหลังไปพอจังหวะเหมาะจะก็จะ
เริ่มกระชากกระเป๋าทันที...แบบนี้ล่ะหรือ?”

เหมือนกับที่ผมโดนเป๊ะเลย บ้าเอ๊ย แสบยลจริงๆ ยิ่งรู้อย่างนี้ก็ยัง
โกรธมากขึ้นไปอีก

หลังจากพยกหน้าให้กับการสันนิษฐานของผม ฮารุคุงก็ปรับสีหน้า
ก่อนจะพูดออกมาด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด

“คุณฮิรามะ ทำงานเกี่ยวกับการวาดภาพอยู่สินะครับ หลังจากนี้
ขอให้ช่วยสังเกตรูปคนร้ายหน่อยได้ไหมครับ? ผมจะเอาภาพที่คุณวาด
ไปเปรียบเทียบกับภาพกล้องวงจรปิดที่ตู้เอทีเอ็มนะครับ”

ถึงงานของผมไม่ใช่งานวาดภาพก็เถอะ แต่ต้องยินยอมแน่นอนอยู่แล้ว

แม้ว่าข้อมูลจะยังคลุมเครือและไม่ชัดเจนเท่าไร แต่การคลำหา
เบาะแสที่พอจะเป็นไปได้ไปที่ละอย่างก็เป็นพื้นฐานของการสอบสวน ถึง
จะตัดใจเรื่องเงิน แต่การอยู่โดยไม่มีความรู้แหว่งและใบขับขี่แบบนี้ประมาท
ไม่ได้เด็ดขาด ยิ่งงั้นผมก็อยากได้ยินข่าวดีว่าจับคนร้ายได้แล้วอย่างรวดเร็ว
ที่สุด ไม่ว่าจะให้ทำอะไรก็พร้อมให้ความร่วมมือเต็มที่

“—มีอะไรครับหน้าใหม่”

และในตอนนั้นเองเสียงทุ้มต่ำก็ดังขึ้นจากด้านหลัง พอหันไปมองก็
พบกับชายร่างสูงในชุดสูทกลับมายืนอยู่ในคอนี้ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

พอได้ยินหัวหน้าตัวเองถามแบบนั้น ฮารุคุงก็รีบตอบกลับ “ครับ”
จากนั้นฮิโบริก็พยกหน้ารับด้วยท่าทางนิ่งๆ “ดี”

(ท่าทางอวดแบ่งสุดๆ)

โยนงานสำคัญให้ลูกน้อง ส่วนตัวเองก็เดินหายไปไหนไม่รู้แบบนี้เนีย
นะ!?

แต่ก่อนที่จะได้บ่นอะไรออกไป อิบิคิก็เดินอ้อมมาที่ข้างโตะก่อนจะโยนซองจดหมายสีขาวลงบนโตะเสียงดังตบ “นี่อะไรเหรอ?” ผมถามขึ้น อิบิคิเชิดคางขึ้นเหมือนจะบอกว่า ก็เปิดดูเอาเองสิ พอหยิบมันขึ้นมา ก็รู้สึกได้ถึงความหนาของซองข้างใน และเมื่อเปิดซองดึงซองข้างในออกมา ผมก็อึ้งไป

ปึกแบงก์หมื่น!

“มีอยู่สองแสน ฉันคิดดอกเบี๊ยนะบอกไว้ก่อน”

เขาพูดด้วยสีหน้าจ้องมอง ส่อว่า เก็บดอกเบี๊ยจริง ๆ แน่แน่นอนไม่ใช่แก๊วเงิน

“นาย...ไปเอาเงินนี้มาจากไหน?”

ผมถามอย่างเคลือบแคลงแทนที่จะขอบคุณเขา อิบิคิที่ได้ยินอย่างนั้นก็ทำหน้าบึ้งตันที่

“อย่าดูถูกอาชีพข้าราชการนะ แค่เงินสองแสนเยนฉันมีให้คนยิ้มก็แล้วกัน”

เขาตอบกลับด้วยท่าทางน่าหมั่นไส้ก่อนจะดูนาฬิกาข้อมือเรือนใหญ่ที่สวมอยู่ที่ข้อมือข้างซ้าย

“หนึ่งทุ่มสามสิบสองนาที่ ตอนนี้น้ำๆ พวกนั้นคงยังไม่นอนหรือมั้ง? รีบเอาเงินไปจ่ายค่าเช่าซะสิ”

“รีบเอาเงินไปจ่ายภายในวันนี้ เพื่อเกิดอะไรวันหลังดีกว่านะครับ และการค้างค่าเช่าก็ส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือเสียด้วย” ฮารุคุงกล่าวเสริมหัวหน้า

(เอายังไงดีนะ?)

ผมมองเงินสองแสนเยนตรงหน้าด้วยความรู้สึกสับสน

ไม่อยากจะอะไรจากหมอนี่เลย ไม่อยากเลยจริงๆ ไม่มีเจตนาแบบนี้เลยสักนิด

แต่ถ้าถ้าตัดความรู้สึกส่วนตัวออกไป อย่างว่าแต่ค่าเช่าเลย ฟุรุ่

จะใช้ชีวิตอยู่ได้ยังไงก็ยังไม่รู้ ความจริงทั้งสองอย่างนี้เหมือนกำลังบังคับให้ผมต้องเลือก

เดียวอาทิตย์หน้าก็จะได้ค่าจ้างแล้ว อีกแค่สองสามวันเท่านั้น ถึงตอนนั้นค่อยคืนเขาก็ได้

(คอยดูแล้งกัน ฉันคืนทั้งต้นทั้งดอกตูมเดียวเลย!)

“เข้าใจแล้ว...ถ้าฉันก็ขอยืมก่อนแล้งกันนะ”

ฮิบิกิยกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นเป็นการตอบกลับ เหมือนเขามองออกว่า ยังไงซะผมก็จะไม่พูดว่า “ขอบคุณ” ออกไปตรงๆ เด็ดขาด ใบหน้าเยือกหยิ่งนั้นราวกับบอกกับผมว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรเลย

และในตอนนั้นเองความรู้สึกสิ้นหวังก็เกาะกุมขึ้นมาภายในจิตใจ

“ความรู้สึกเหนือกว่าที่ตัวเองก้าวผ่านมาได้แล้ว” เข้ามาทดแทนหลังของผมเอาไว้จนรู้สึกหนักอึ้งขึ้นมา เมื่อไม่กี่นาทีก่อนผมเพิ่งให้คำปรึกษากับฮารุคุงในฐานะคนอาบน้ำร้อนมาก่อนไปแท้ๆ แต่ตอนนี้มันทำให้ผมรู้ตัวแล้วว่า ถึงตัวเองจะหนักแน่นแค่ไหน แต่ก็ยังปิดผนึกเรื่องราวในอดีตไม่ได้อยู่ดี—

คนที่ยังคงรู้สึกถึงความเจ็บปวดของบาดแผลเก่าอย่างคนไข้แพ้มีแค่ผมคนเดียวเท่านั้น ผิดกับคนตัวสูงตรงหน้าที่คงลืมเรื่องเหล่านั้นไปหมดแล้ว เรื่องที่ได้กลับมาพบกับผมอีกครั้งก็คงเป็นแค่เรื่องทั่วไปตามปกติ...

(หยุดนะๆ!)

ผมส่ายหัวไปมาเพื่อไล่ความคิดที่รบกวนจิตใจออกไป

มาคิดเรื่องของหมอนี่แบบนี้ เปลืองเวลาเปล่าๆ

เรื่องสำคัญกว่านั้นคือค่าเช่าห้องต่างหากเล่า ต้องรีบไปจ่ายค่าเช่าก่อนที่เจ้าของแมนชั่นจะกลับไปเสียก่อน เอาละ!

ผมรีบปากกับฮารุคุงเรื่องการสเกดซ์ภาพคนร้ายก่อนจะลุกขึ้นยืน แล้วรีบเดินออกไปยังถนนย่านชิบูยะที่ฟ้าเปลี่ยนเป็นสีดำนิตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้

2

สามวันหลังจากเหตุการณ์กระชากกระเป๋า วันจันทร์เปิดสัปดาห์ใหม่หลังหยุดวันเสาร์อาทิตย์ ผมมีงานที่สตูดิโอถ่ายภาพแห่งหนึ่งในย่านอาโอยามะตั้งแต่แปดโมงเช้า

ปกติจะมีถ่ายภาพคอลัมน์พิเศษบนหน้าปกสำหรับนิตยสารแฟชั่นวัยรุ่นที่วางแผงเดือนละครั้ง

โดยทั่วไปแล้วงานนิตยสารมักมีค่าจ้างถูกงานถ่ายภาพจะโยนให้ช่างภาพกับบรรณาธิการ แต่สำหรับคอลัมน์พิเศษบนหน้าปกนี้จะต่างจากการถ่ายแบบทั่วไป

คอลัมน์พิเศษบนหน้าปกก็เป็น “หน้าตา” ของนิตยสารเช่นเดียวกับหน้าปกที่ทีมงานทุกคนกระตือรือร้นมาก ดังนั้นคนที่มองและจัดการรูปแบบเลย์เอาต์ได้อย่างผมนั้นจะเข้ามาดูสถานที่ถ่ายแบบเองเท่าที่ร่างกายจะไหว

พอการถ่ายในช่วงเช้าจบลง เที่ยงถึงบ่ายโมงเป็นช่วงพักกลางวัน หลังจากรีบกินข้าวจนหมดผมก็เดินออกจากสตูดิโอไป

จากนั้นก็ตรงดิ่งไปยังธนาคารที่ใกล้ที่สุด และเอาสมุดเงินฝากไปปรับกับตู้ ตัวเลขที่เคยมีอยู่สีหลักตอນี้กลายเป็นหกหลักไปแล้วเรียบร้อย (เยส!)

ที่นี่จะได้คืนหมอนั่นได้สักที แต่บัตรเอทีเอ็มใบใหม่ยังส่งมาไม่ถึง ก็เลยต้องเข้าไปถอนเงินสดแสนเยนจากพนักงานที่เคาน์เตอร์ พอออกจากธนาคารผมก็หยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าทางเกงด้านหลังออกมา

เบอร์บนนามบัตรเป็นเบอร์ติดต่อกับหน่วยรักษาความปลอดภัยชุมชนหน่วยที่หนึ่งโดยตรง แต่ถ้าอยากติดต่อส่วนตัวก็ให้ติดต่อไปที่เบอร์

มือถือที่ฮิโบริคิดให้ทั้งที่ไม่ได้ยกรู้เลยสักนิด

ผมลองโทร.ไปที่เบอร์นั้นแล้ว แต่ก็ไม่มีใครรับสาย ผมจึงต้องฝากข้อความเสียงไว้ว่า ‘ติดต่อกลับด้วย’ อย่างช่วยไม่ได้ จากนั้นก็เดินกลับไปสตูดิโอ

การถ่ายแบบจบลงตอนสองทุ่ม หลังจากจัดการเก็บกวาดสตูดิโอเรียบร้อยแล้วก็ไปกินข้าวกับพวกที่งานต่อ กลับมาถึงแมนชั่นที่จินงูมาเอะก็ปาเข้าไปห้าทุ่มแล้ว

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสตูดิโอที่อยู่ชั้นใต้ดินไม่มีสัญญาณโทรศัพท์หรืออย่างไรถึงไม่ได้รับการตอบกลับจากฮิโบริเลย แม้แต่ตอนไปกินข้าวก็ไม่มีวี่แวว พอกลับถึงห้องผมก็ลองโทร.ไปอีกทีหนึ่งแล้ว แต่ก็ไม่มีใครรับสายเหมือนเดิม ลังเลอยู่สักพักว่าฝากข้อความอีกรอบดีไหม แต่สุดท้ายก็ล้มเลิกความตั้งใจนั้นไป เพราะกลัวว่าจะไปรบกวนเวลาทำงานของเขาเปล่าๆ

ถ้าอยากได้เงินสองแสนคืนจริงๆ เสียเวลาก็คงตอบกลับมาเองละมัง ผมตั้งใจไปทำงานต่อ แต่พอทำเลยเอาจิตไปได้แค่สามหน้าก็เกิดว่องขึ้นมาอย่างที่ไม่ตัวเองไว้ไม่ได้ อาจเป็นเพราะเมื่อเข้าต้องตื่นแต่เช้าละมัง เพราะแบบนั้นผมจึงไปอาบน้ำและเข้านอนตอนตีสอง

วันต่อมาผมออกจากบ้านไปตรวจแบบที่โรงพิมพ์ซึ่งอยู่ที่เขตชินากาวะ ถ้ามีเวลาก่อนส่งพิมพ์อย่างจำกัด หรือมีจำนวนหน้าที่เยอะอย่างน้อยยาสาร บรรณาธิการ คนพิสูจน์อักษร และดีไซเนอร์ก็จะมาขังตัวเองอยู่ในโรงพิมพ์พร้อมกันเพื่อประหยัดเวลา หากคนที่เกี่ยวข้องมารวมกันที่นี้ทีเดียวก็จะช่วยให้คนของโรงพิมพ์ไม่ต้องเสียเวลาส่งงานให้แก่ทีละคนได้ด้วย

เรามักขลุกตัวกันในห้องพิสูจน์ต้นฉบับและสาละวนกับการแก้คำผิดด้วยหมึกสีแดงในกระดาษที่ยังคงอุ่นเพราะเพิ่งพิมพ์หมาดๆ ถ้ารวมเวลารอด้วยแล้วส่วนใหญ่ต้องใช้เวลาราวหนึ่งวันเต็มๆ งานนี้จึงใช้พลังงานหนักหนาเอาการ และสำหรับดีไซเนอร์ก็ต้องเป็นคนที่คอยตรวจจนถึงขั้นตอนสุดท้าย

ผมจึงต้องอยู่ในนั้นทั้งวันอย่างช่วยไม่ได้

อุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการตรวจต้นฉบับที่โรงพิมพ์คือปากกาแดง ไม่บรรทัด หนังสือเทียบสี แว่นขยาย แท็บเล็ต และผมก็ไม่ลืมเอายาอมใส่ลงในกระเป๋าค่ะด้วย พอหลังจากลิฟต์มาขึ้น ก็เจอกับผู้จัดการแมนชั่นกำลังรดน้ำต้นไม้อยู่ที่ลิ้นชักชั้นหนึ่ง เมื่อหันมาเห็นผมเขาก็พยักหน้าเบาๆ เป็นการทักทาย ทันทีที่ผมได้เห็นใบหน้าที่ดูใจดีนั้น ในหัวก็นึกเรื่องสำคัญขึ้นมาได้

(จริงสิ!)

ตั้งใจว่าจะบอกว่าใช้กุญแจสำรองไม่มีปัญหาอะไร แต่เพราะงานยุ่งเลยลืมไปเสียสนิทเลย

“อรุณสวัสดิ์ คุณฮิรามะ”

“อรุณสวัสดิ์ครับ เอ่อ คือว่า จริงๆ แล้วมีเรื่องวุ่นวายนิดหน่อยนะครับ”

พอเล่าเรื่องที่ทั้งกระเป๋าสตางค์และกุญแจโดนขโมยให้ฟัง เขาก็แสดงสีหน้าแบบรู้สึกสงสารผมจับใจออกมาอย่างชัดเจน “ขอแค่เจ้าของแมนชั่นอนุญาต ฉันก็พร้อมเปลี่ยนกุญแจให้ทันทีเลย” เขารับปากว่าจะเป็นธุระให้ และพอผมพูดว่าได้คุยเรื่องนี้กับเจ้าของแมนชั่นไว้บ้างแล้ว คุณผู้จัดการก็บอกว่าไม่แน่วันนี้ก็จะทำได้เลย

เท่านั้นที่สบายใจได้สักที

ผมที่สลดความกังวลสุดท้ายออกไปได้แล้วก็หันขวบบอกผู้จัดการแมนชั่น “ขอบคุณด้วยนะครับ” ครึ่งหน้าซื่อผลไม้มากลับมาฝากหน่อยดีกว่า

ทว่าเวลารอตรวจต้นฉบับที่โรงพิมพ์นานกว่าที่คาดไว้ ก็เลยเป็นการขังตัวเองไว้จริงๆ ผมต้องโทร.สั่งทั้งข้าวกลางวันและข้าวเย็นจากบริการเดลิเวอรี่มากิน เป็นเวลาสิบชั่วโมงเต็มๆ ที่ผมต้องนั่งจจจจอยู่กับกระดานต้นฉบับที่ถูกขนาบมาเต็มให้เรื่อยๆ ในห้องที่เต็มไปด้วยกลิ่นหมึกแห่งนี้ หลังจากเช็กทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยและได้ออกมาสูดอากาศข้างนอกอีกทีก็

สามทุ่มแล้ว

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะใช้สายตาเยอะไปหรือเปล่า สายตาเริ่มพร่ามัวและหัวข้างหนึ่งก็ปวดตุบๆ ขึ้นมา

วันนี้ทั้งวันใช้แรงกายไปหนักมากเลยอยากจะให้รางวัลกับตัวเองสักหน่อยจึงเรียกแท็กซี่ไปส่งหน้าแมนชั่น อีกอย่าง ร่างกายที่ถูกมอเตอร์ไซด์ลากถูไปกับพื้นในตอนนั้นก็ยังไม่หายดีด้วย ถึงแม้รอยแผลถลอกจางลงมากแล้วก็เถอะ...

ผมกดลิฟต์ขึ้นไปยังชั้นเจ็ด แล้วก็พบว่าที่ช่องรับหนังสือพิมพ์หน้าประตูห้องมีกระดาษพับครึ่งเสียบอยู่แผ่นหนึ่ง พอเปิดอ่านดูก็พบกับลายมือหวัดๆ อย่างคนสมัยเก่าเขียนไว้ว่า ‘คาดว่าพรุ่งนี้ช่วงบ่ายถึงจะเปลี่ยนกุญแจได้’ จดหมายจากผู้จัดการแมนชั่นนั่นเอง เขาคงช่วยเร่งจัดการให้อยู่เหมือนกัน

พรุ่งนี้บ่ายมีนัดที่ไหนหรือเปล่าล่ะ? ผมนึกถึงตารางงานของตัวเองในใจพลางเสียบกุญแจแล้วไข

จากนั้นก็หมุนลูกบิดแล้วดึงประตู---เอ๊ะ? เปิดไม่ออก ประตูล็อกอยู่? หมายความว่าเมื่อเช้าไม่ได้ล็อกนั้นหรือเนี่ย? แต่ว่า ก่อนออกก็ว่าล็อกเรียบร้อยแล้วนี่นา?...ใช่ ล็อกแล้ว

ในขณะที่กำลังขุดคุ้ยความทรงจำของเมื่อเช้าในหัวอยู่นั้นผมบ๊องของ ผมก็รู้สึกร้อนขึ้นมา

ไม่น่า...เอ๊ะ...หรือจะใช่? ครึ่งนี้เป็นโจรปล้นบ้านหรือ?

อะไรมันจะมีปัญหาหุ้มนรุมเร้ารอบด้านขนาดนี้ ผมมันตัวอ้วนไซค์อะไรขนาดนั้น?

“บ้านา”

ตอนนี้โจรอาจยังหลบอยู่ภายในห้องก็ได้ พอความคิดนั้นแล่นเข้ามาหัวของผมก็ว่างเปล่าขึ้นมาทันที โดนอีกแล้วจ้ะหรือ! ทั้งความโกรธและความตกใจที่พุ่งเข้ามาทำให้ผมตัดสินใจอะไรอย่างใจเย็นไม่ได้

ผมปลดล็อกอีกครั้งและหมุนลูกบิดดึงประตูเหล็กเปิดออกจึงได้เห็น
ว่ามีรองเท้าคู่นึงถอดทิ้งไว้ที่พื้น ยังอยู่ข้างในจริงๆ ด้วย!

ในตอนนี้อะไรจะเกิดขึ้นความกลัวไปเรียบร้อยแล้ว

“ฉันจะจับแกให้ได้เลยคอยดู!”

ผมปลุกความฮึกเหิมขึ้นก่อนจะถอดรองเท้าออก และเดินตาม
โถงทางเดินเข้าด้านใน ในขณะที่อะดรีนาลีนกำลังพลุ่งพล่านอยู่นั้นผมก็
กระซอกประตูชั้นในที่คั่นกลางระหว่างห้องนั่งเล่นกับโถงทางเดินออกเสียง
ดังปัง และตอนนั้นเองก็ได้เห็นว่ามีเงาด้านหลังของใครบางคนอยู่ที่หน้า
ม่าน เห็นดังนั้นผมจึงตะโกนออกไป

“บังอาจเข้าห้องคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตนั่นแหละ ไอ้โจรบ้า!!”

เสียงของผมเงาตะคุ่มที่ดูเหมือนถือะไรบางอย่างไว้ในมือข้าง
หนึ่งก็ค่อยๆ หันกลับมา

ความทรงจำในส่วนลึกก็ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีกครั้งเพราะการได้กลับมา
พบเจอกันโดยบังเอิญ—รูปร่างที่มีกล้ามเนื้อชัดเจนนั้น

(ไม่ใช่โจร...หรือกเหรอ)

เส้นด้ายที่ถูกขึงตั้งอยู่ในจิตใจขาดสะบั้นลง ทันใดนั้นอยู่ดีๆ เขาก็
อ่อนจนลงไปกองอยู่กับพื้นไม้ในที่สุด

“ทำไมนายถึง...มาอยู่ที่นี่ได้?”

ผมที่อ้าปากค้างด้วยความตกตะลึงอยู่เอ่ยถามด้วยเสียงเบาหวิว
แต่แทนที่จะได้รับคำตอบ กลับได้ยินเสียงโลหะที่กระทบกันดังกริ้งๆ
พอมองตามไปยังต้นตอของเสียงก็พบกับกุญแจมาสเตอร์ในมือของฮิโบริ
ที่น่าจะหายไปกับโจรหัวร่อยนั้นแล้วแท้ๆ

ฮิโบริที่อยู่ห่างออกไปเพียงแค่นี้ก็ก้าวจ้องหน้าของผมนิ่ง

“ฉันได้รับข้อความของนายแล้ว แต่โทร.กลับเท่าไรก็ไม่ติดสักที”

ก็เมื่อวานอยู่ในสตูดิโอได้ดินทั้งวัน ส่วนวันนี้ก็เปิดโหมดสั่นแล้วเก็บ
ไว้ในกระเป๋าหิ้วตลอดเพราะมัวแต่ยุ่งอยู่กับการตรวจต้นฉบับ...พอเลิกงาน

ก็เหนื่อยจนไม่ได้เปิดดูโทรศัพท์เลย

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ควรเข้าบ้านคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือเปล่า
ไอบ้านี้!

ก็อยากตะโกนออกไปแบบนั้นนะ แต่ถ้าลูกโป่งแห่งความโกรธพิบ
ลงแล้ว ก็คงยากที่จะเป่าลมให้พองเหมือนเดิม...

นิ้วเรียวยาวควงกุญแจหมุนไปรอบๆ ต่อหน้าผมที่นั่งคอดกด้วย
ความรู้สึกสูญเสียเปล่า

“เจอในถังขยะที่สวนมียาขีต๊ะเมื่อเช้าฉันไปขอให้คนทำความสะอาด
ช่วยดูให้แล้วก็เจอพอดี โชคดีของนายนะ”

ผมลนลานคว่ำกุญแจที่โดนโยนมาไว้แล้วก็เช็กดูอย่างละเอียดแม้
กระทั่งซอกเล็กๆ ของมันจนมั่นใจว่ามันคือกุญแจมาสเตอร์ของผมจริงๆ

ถ้าเป็นแบบนี้ พรุ่งนี้ก็ไปยกเลิกเรื่องขอเปลี่ยนกุญแจได้แล้ว ดีซะมัด
ที่ไม่ต้องเสียเงินเพิ่มกับเรื่องนี้

“แล้วก็ จากข้อมูลที่ให้ไว้ ฉันคิดว่านี่ก็น่าจะเป็นของนายด้วยใช่
ไหม?”

พูดจบฮิโตะก็ยื่นกระเป๋าเป้อันแสนคุ้นตามาให้ตรงหน้า

“...อา”

มันเป็นกระเป๋าสุดที่รักที่ผมไม่ได้เห็นมาสัปดาห์แล้ว พอรู้ดซิปปิดดูก็
พบว่ามันหนังสือหนึ่งเล่ม กระเป๋าสตางค์ หูฟัง ผ้าเช็ดหน้า กระดาษทิชชู
แต่ด้านในกระเป๋าสตางค์ของผมว่างเปล่าไม่เหลือแม้แต่เศษเงิน รวมไปถึง
บัตรเอทีเอ็ม บัตรเครดิต หรือแม้แต่ใบขับขี่เองก็ไม่เหลือเหมือนกัน แน่نون
ว่าซองที่ใส่เงินสองแสนเยนของผมก็หายไปด้วย

แต่แค่ได้กระเป๋าใบนี้คืนผมก็ดีใจมากๆ แล้ว เพราะมันเป็นรุ่นลิมิเต็ด
ของแบรนด์โปรดที่หาซื้อไม่ได้อีกแล้ว

อย่างไรก็ตาม ไ้การถือวิสาสะเข้าห้องคนอื่นนี่เขาเรียกว่าการบุกรุก
ใช่หรือเปล่านะ?

“นายนะ เป็นตำรวจจริงๆ หรือเปล่า? ทำอย่างนี้ถือเป็นความผิดฐานบุกรุกบ้านคนอื่นไม่ใช่หรือไง?”

“นั่นครั่งหน้าฉันจะเอาหมายค้นมาแล้วกัน”

นึกว่าเขาจะหันหลังหนีคำพูดขมขื่นของผม แต่เขามองสำรวจไปที่ชั้นหนังสือของผม

“ไม่มีครั่งหน้าอะไรทั้งนั้นไว้ย!”

“...”

(เมินอีกแล้ว หนอย อย่าว่าแต่น้ำชาเลย แคน้ำเปล่าก็ไม่เอาให้ดื่มหรอก)

แต่ก่อนอื่น เพื่อจะได้กำจัด “สัตว์ป่าเลี้ยงไม่เชื่อง” ออกไปจากบ้านให้ได้เร็วขึ้นแม้จะแค่หนึ่งวินาทีก็ตาม ผมล้วงหยิบซองเงินของธนาคารออกจากกระเป๋าหัวที่พาดอยู่ที่ไหล่ก่อนจะยัดมันไปที่มีมือของอิบิคิ

“เฮ้ย! เงินที่ยืมไป”

“อา”

อิบิคิไม่แม้แต่จะเปิดดูสิ่งที่อยู่ด้านใน เขายัดซองนั้นเก็บเข้ากระเป๋า ด้านในเสื้อสูทอย่างไม่มีใส่ใจก่อนจะหยิบบุหรี่ยี่ห้อโรกับไฟแช็กออกมาจุดสูบและจ้องมองมาที่ผม

“ไม่มีที่เขี่ยบุหรี่นะ เพราะฉันไม่สูบ”

ถ้าพูดให้ชัดก็คือห้ามสูบบุหรี่ในห้องนี้ไว้ย!

ผมมองค้อนเขาไป แต่คนตรงหน้าก็ไม่มีแววว่าจะรู้สึกรู้สาอะไร ทำเพียงแค่พ่นควันบุหรี่ออกมาช้าๆ เหมือนลึ้มรสแสนอร่อยของมันอยู่ จากนั้นก็มองหาอะไรสักอย่างมาใช้แทนที่เขี่ยบุหรี่ แล้วเดินหายเข้าไปในครัวพร้อมกับบุหรี่ยี่สิบที่อยู่ในปาก

เขาดูออกว่าผมเองไม่อยากดื้อนรับข้อสั่งอยู่แล้วเขาเลยส่งสัญญาณว่าจะทำตามอำเภอใจ

(เอาเถอะ อยากทำอะไรทำ!)

ถ้าเป็นแบบนี้ก็หัดพักที่เชียนบุหรีมาเองสิ มันเป็นมารยาทขั้นพื้นฐานของคนสูบบุหรี่ไม่ใช่หรือ?

แต่ถึงจะไม่สนใจก็เถอะ ยังไงซะผมก็ยังเป็นหนี้บุญคุณเขาที่ให้ยืมเงินสองแสนเยนอยู่ดี จะให้ไล่ตะเพิดเขาออกไปเฉยๆ ก็ไม่ได้ คิดดังนั้นผมจึงมองไปรอบๆ ห้องขนาด 1LDK ของตัวเองด้วยความรู้สึกมืดมน

นอกจากห้องนั่งเล่นที่เป็นทั้งที่พักผ่อนและห้องทำงาน ก็มีห้องครัว ห้องอาบน้ำ ห้องน้ำ และห้องนอนขนาดหกเสื่อ แต่เพราะงานในช่วงนี้ยุ่งทำให้ห้องนอนรกจนแทบไม่มีที่ที่จะยืน (ผมคิดว่าจะทำความสะอาดตอนที่ได้หยุดนะ!)

ผมหมกตัวอยู่ในห้องนั่งเล่นนี้ได้อยู่หรอก แต่สำหรับคนที่ป็นเจ้าของบ้านแล้ว ยังไงก็ทนอยู่ในบ้านรกๆ ไม่ได้หรอก

หลังจากหยุดคิดไปสักพัก ผมก็ตัดสินใจเดินลงบันไดที่ไม่มีใครรับเชิญแล้วเดินไปยังโต๊ะทำงาน

ถ้าผมจ่ออยู่กับงานแล้วละก็ เดี่ยวเขาก็คงออกไปเองละมัง

ผมเปิดคอมพิวเตอร์และเปิดหน้าต่างเลยเอาดื้อๆ ทำค้างไว้เมื่อคืนขึ้น ต้องส่งเย็นวันพรุ่งนี้แล้วแต่ยังเหลืออีกตั้งเกือบสิบหน้าที่ยังไม่ได้แตะเลย เพราะฉะนั้นตอนนี้ผมไม่มีเวลาไปสนใจอิบิชิหรอก

ทว่า เฉพาะเวลาแบบนี้ไม่รู้ทำไมคอมพิวเตอร์ถึงได้เหมือนจะพังขึ้นมา มันค้างหลายรอบแล้ว

(อ๊ะ เคอร์เซอร์เริ่มหมุนอีกแล้ว...)

ถึงเวลาที่ต้องซื้อเครื่องใหม่แล้วนะ มันเริ่มอืดๆ แกมช่วงนี้ชอบค้างบ่อยๆ ด้วยสิ

ผมก็มองหาเครื่องใหม่และดูรุ่นไว้นานแล้ว แต่พอคิดว่าต้องติดตั้งและเซตค่าต่างๆ ใหม่ก็ยิ่งทำให้ลังเล เลยตัดสินใจว่าเอาไว้หลังจากงานเสร็จแล้วค่อยว่ากัน...ผมผัดวันประกันพรุ่งมาตลอดจนถึงวันนี้ ถึงมันจะเก่า แต่ก็เหมือนคู่หูที่คอยร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกันมา มันเป็นของรัก

ของหวงของผมไปแล้ว

แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ทำไมต้องค้างเหมือนแกลังที่ผมลืมเซฟงาน
อย่างนี้ด้วยล่ะ

เป็นเด็กดีหน่อยไม่ได้เหรอ? นะ? ขอร้องละ ได้โปรด!

ผมยกมือขึ้นไหว้หน้าจอ แต่เคอร์เซอร์ก็เอาแต่หมุนอยู่อย่างนั้นอย่าง
ไม่สนใจคำวิงวอนของผมเลยสักนิด ถ้าเป็นอย่างนี้ การทำอะไรไม่ได้เลย
แบบนี้เป็นประสบการณ์ที่ไม่อยากเจอที่สุด

“เฮ้อ...ฉันต้องยอมเสียแก็ปจริงๆ หรือเนี่ย”

ข้อมูลที่ทำค้างไว้อยู่ก็คงต้องปล่อยไป คงทำได้แค่รีเซ็ตาร์ทใหม่
เท่านั้นแหละ

แต่ในขณะที่ผมกำลังเอนหัวจิ้มคีย์บอร์ดเพื่อกดบังคับปิดเครื่องด้วย
น้ำตาตกใน จู่ๆ ก็มีเสียงหนึ่งดังมาจากด้านหลัง

“เฮ้อ... ไม่อยากเชื่อเลยว่านายจะมีวันที่ใช้คอมทำงาน”

“หนวกหูน่า”

แค่นี้ก็น่าหงุดหงิดจะตายอยู่แล้ว ยิ่งได้ยินเสียงตำระเนะระแหน
แบบนี้ก็ยิ่งทำให้อารมณ์เดือดเข้าไปใหญ่ ผมหมุนเก้าอี้ทำงานหันไปเผชิญ
หน้าผู้ชายตัวสูงที่ยืนถือกระบองเปล่าอยู่ในมือ

สมัยเรียน ผมมักได้คะแนนวิชาวิทยาศาสตร์กับคณิตศาสตร์ผ่าน
แบบคาบเส้นมาตลอด ตอนนี้จะให้ต่อสายไฟฟุ้งๆ เองนะไม่ต้องหวังเลย
ส่วนเรื่องไอที ก็พูดได้ไม่เต็มปากหรอกว่ามีความรู้เหมือนคนอื่น แต่เพราะ
ว่าคอมพิวเตอร์ถือเป็นเครื่องมือที่ขาดไม่ได้ในชีวิตประจำวันไปแล้ว จึง
เลี้ยงไม่ได้ที่ต้องใช้มัน

“ถึงจะใช้ไม่เก่ง แต่ก็จำเป็นต้องใช้นี่”

“ก็คงจริงอย่างที่นายพูด...เห็นทะเลาะกับมันอยู่ตั้งนาน”

ดูเหมือนว่าอิบิคิดอบดูผมต่อสู้อยู่กับคอมจากในครัวตั้งแต่เมื่อ
“ถอยไป” อิบิคิดูกับผมที่หน้าบึ้งตึงอยู่ ก่อนดึงให้ลุกจากเก้าอี้แล้วตัวเอง

ก็แทรกตัวเข้ามาแทน เขานั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ที่ยังคาบหนูหรืออยู่ในปาก

“นี่ ดับหนูที่ก่อนลิ เดียวเขมาก็เป็นอนหน้าจอรอ”

ฮิโตะคิโนคาบ่นของผมไปและจ้องเคอร์เซอร์ที่ยังคงหมุนบนหน้าจออยู่อย่างนั้น ก่อนจะพิมพ์ว่า “เคอร์เซอร์สายรุ้ง...เครื่องแสงก๊นัรหรือ” หลังจากนั้นนิ้วเรียวก็เริ่มพิมพ์บนคีย์บอร์ดอย่างไหลลื่นเกินคาด

เขาใช้เมาส์คลิกบริเวณที่ผมไม่เคยกดมาก่อน จากนั้นก็มีหน้าต่างภาษาอังกฤษเต็งขึ้นมาเต็มไปหมด ฮิโตะคิโนคลิกอย่างไม่ลังเล—ส่วนผมก็ได้แต่ยืนดูตาปริบๆ โดยที่ไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นในตอนนั้น แต่ตอนนี้ไอ้เคอร์เซอร์หมุนๆ น่ารำคาญนั้นหายไปแล้ว ฮิโตะคิโนใช้เวลาแค่สองนาที่เท่านั้น

“เอ? หายคางแล้วหรือ?”

“นี่แค่แก้ปัญหาเบื้องต้นเท่านั้นแหละ แต่ถ้ามันคางบ่อยละก็ควรจัดการจริงจังคิดว่าน่าจะเป็นที่หน่วยความจำของเครื่อง แถมยังเป็นรุ่นเก่าอีก อีกไม่นานก็คงพัง”

ว่าจบก็เอาหนูที่สูบจนสันนิติเดียนั้นจิ้มลงไปกับปากกระป๋องเปล่าเพื่อดับไฟก่อนจะลุกขึ้น

ผมดีใจที่เขาช่วยกู้ข้อมูลให้ แต่ไม่ยอมแสดงสีหน้าออกไปตรงๆ จึงใช้สายตาชำเลืองมองคนตรงหน้าอีกครั้ง

ผมด้านหน้าที่ปล่อยลงมาปรกหน้าผากอย่างลวกๆ ดวงตาที่มองเห็นเส้นเลือดที่ตาขาว สันกรมที่ยังคงเห็นไรหนวดบางๆ เนกไทที่ถูกปลดคลาย เสื้อที่เห็นรอยยับกับเสื้อสูทที่ดูไม่เป็นทรง ไม่ว่าจะมองจากตรงไหนก็เห็นแต่ความเหนียวล้าแผ่ออกมา ไม่หลงเหลือความหล่อเนี้ยบอย่างที่ฮารุคุงบอกเลย

ถ้าเขาบอกว่าไม่ได้กลับบ้านมาหลายวันแล้วก็คงไม่แปลกใจ—เพราะร่างกายของเขามันแสดงชัดเจนว่าอยู่ใน “โหมดเหนื่อย” อยู่ในตอนนี้ ถ้าผมเดินอยู่ข้างหมอนี่ใครๆ ก็คงไม่คิดว่าเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันแน่ๆ ที่ว่าเขาเป็นคนดิบเถื่อนนะไม่เกี่ยงหรอก แต่ตัวผมเองที่เป็นฟรีแลนซ์

อย่าว่าแต่สุท แแค่แจ็กก็ตรึมธรรมดายังไม่ค่อยใส่เลยเหมือนกัน...เพราะฉะนั้นเวลาที่บอกอายุกับใครไปทุกคนต่างทำหน้าประหลาดใจ และมักจะพูดว่า “ดูเด็กจังเลยนะ” กับผมที่อายุยี่สิบปลายๆ เสมอ ตัวผมรู้สึกว่ามันไม่ใช่คำชมอะไรเลย

ต่างจากผู้ชายคนหนึ่งที่กลายเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มตัว

ในตอนนั้นเอง ผมก็ได้พบกับองค์ประกอบใหม่ในความรู้สึกซับซ้อนที่มีต่อผู้ชายอย่างคามิคุระ ฮิโตะ

ไม่อยากจะยอมรับหรอกนะ ว่ามันคือความอิจฉาริษยา

สิ่งที่ทำให้ผมต่างจากผู้ชายคนนี้ ไม่ใช่แค่รูปร่างภายนอก แต่มันเป็นเรื่องพื้นฐานกว่านั้น—อาจเป็นเรื่องความสามารถในการเอาชีวิตรอดในช่วงเวลาสำคัญแบบผู้ชาย หรือพูดอีกอย่างก็คือ จำนวนประสบการณ์เลวร้ายที่ก้าวผ่านมาได้ของเรามันต่างกัน—แบบนั้นละมัง

ไม่รู้เหมือนกันว่าคนตรงหน้าตีความจากความเจี๊ยบนี้ยังไง ฮิโตะยกมือขึ้นลูบไรหนวดตรงคางก่อนพูดขึ้น

“แผนกของเราก็รับผิดชอบคดีอาชญากรรมทางไซเบอร์เหมือนกัน ฉันไม่ได้ดูแลโดยตรงหรอก แต่เรื่องพื้นฐานรู้ไว้ก็ไม่เสียหายนะ พวกเว็บไซต์หาคู่ การหลอกเอาข้อมูล คลิปแอบถ่ายขณะมีเพศสัมพันธ์ คอมเมนต์คุกคาม...ตอนนี้โลกออนไลน์ถือเป็นสวรรค์ชั้นดีของอาชญากรเลยละ แต่ในขณะที่โลกออนไลน์กำลังพัฒนาไปเรื่อยๆ พวกตำรวจกลับไล่ตามไม่ทัน เรียกได้ว่าล่าหลังเลยละ”

น้ำเสียงของเขาฟังดูเย็นชาแบบไม่ไยดี ผมยกไหล่ขึ้นเล็กน้อย

มีหลายครั้งที่ผมรู้สึกได้ถึงความโหดร้าย เผด็จการ และความหยิ่งผยองจากไหล่อันแข็งแกร่งของผู้ชายคนนี้ แต่เท่าที่ผมรู้จักเขามา ฮิโตะก็ไม่ใช่มนุษย์ที่ไม่สนใจใครแบบนี้

แน่นอนว่า แปดปีผ่านไปแล้วคนเราจะไม่เปลี่ยนไปเลยคงเป็นไปได้ แม้แต่ตัวผม ถ้าเขามองมาก็คงรับรู้ได้ว่าผมเองก็เปลี่ยนไปแล้ว

แต่ว่าแปดปีที่ห่างหายที่ผมไม่เคยรับรู้ถึงมันเลย ผมกลับรู้สึกถึงมันอย่างชัดเจน—ความรู้สึกแบบนี้ ทำให้ผมรู้สึกไม่สบายใจยิ่งงี้ไม่รู้

“ว่าแต่นายนะ...ทำไมถึงมาเป็นตำรวจล่ะ?”

พอถามไปก็เพิ่งรู้ว่ามันเป็นคำถามเรื่องส่วนตัวคำถามแรก ตั้งแต่ได้กลับมาเจอกัน อิบิเคเองก็คงคิดเหมือนกันจึงหวั่นไหวด้วยความประหลาดใจก่อนตอบด้วยน้ำเสียงโทนต่ำเช่นเคย

“สืบทอดกิจการของที่บ้าน”

“กิจการที่บ้าน? ก็จำได้ว่าพ่อของนายรับราชการอยู่...”

ฮะ จริงสิ ตอนนั้นผมคิดว่าคงหมายถึงสำนักงานของรัฐอะไรแบบนั้นซะอีก แต่ที่ไหนได้

“ตระกูลของฉันเป็นตำรวจสืบทอดกันมาหลายชั่วอายุแล้ว...จริงๆ ฉันก็ไม่ได้อยากจะมาสืบทอดอะไรหรอก”

ก็พอรู้ละนะ เพราะคนที่อยากเป็นตำรวจจริงๆ คงไม่ทำอะไรที่เกือบเป็นอาชญากรรมแบบนี้หรอก

“พี่ชายฉันดันตายไปเสียก่อน ตำแหน่งก็เลยว่างนะ”

พอได้ฟังแบบนี้ผมก็เผลอร้อง “เอ๊ะ?” ออกมาด้วยความประหลาดใจ “ที่ว่าตายนะ...หมายถึงพี่ชายคนนั้นนะหรือ?”

ถึงจะเลื่อนราง แต่ก็จำได้ว่ารู้จักกับพี่ชายของอิบิเคอยู่เหมือนกัน

อิบิเคที่ดูโดดเด่นกว่าใครเพื่อนในตอนนั้นนั่งอยู่ข้างๆ ผมในวันพิธีเข้ารับการศึกษาสมัยมัธยมต้น และข้างๆ เขาก็มีชายวัยมหาวิทยาลัยคนหนึ่งนั่งอยู่ด้วยกันแทนที่จะเป็นพ่อแม่ หลายวันหลังจากนั้นถึงได้รู้จากปากอิบิเคว่าเขาเป็น “พี่ชายที่มาแทนพ่อที่ยุ่งมากๆ” แล้วก็ได้รู้อีกว่าแม่ของอิบิเคเสียไปตอนที่เขาเพิ่งจะอายุได้แค่สิบขวบเอง

“ฉันเป็นน้องแท้ๆ จะพูดแบบนี้มันก็อะไรอยู่แต่เขาเป็นตำรวจที่ชื่อตรงชนิตหาตัวจับได้ยาก แต่ถึงจะเก่งยังไง ถ้าดันตายในหน้าที่เสียก่อน มันก็เท่านั้น...”

ตายในหน้าที่...หมายถึงตายขณะที่ทำงานอยู่นะเหรอ

“ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ช่วงหน้าร้อนตอนที่ฉันอายุสิบเจ็ด ตอนนั้นพี่ยังอายุแค่ยี่สิบห้า
หนึ่งปีหลังจากแต่งงาน”

เขาตอบด้วยน้ำเสียงต่ำที่แฝงความขมขื่น

(อายุสิบเจ็ด ตอนหน้าร้อน)

เมื่อเก้าปีก่อน ตอนหน้าร้อน

ปีนั้น---ในช่วงเปิดเทอมฤดูร้อนจบลงฮิปปี้ก็กลับมาหอบกักโดยมี
ท่าทางที่แปลกไปอย่างเห็นได้ชัด และท่าที่ที่เปลี่ยนไปนั้น นับวันก็ยิ่ง
ชัดเจนขึ้น

พฤติกรรมที่ปกติก็ไม่ได้ดีอยู่แล้วกลับแสดงความก้าวร้าวมากขึ้น
เขามักหนีออกจากหอไปทุกเย็นและกลับมาอีกทีก็ตอนเช้า ในแต่ละเช้า
เขากลับมาในสภาพเมาปลิ้นพร้อมกับรอยแผลจากการชกต่อยทุกครั้ง จะ
ช่วยปฐมพยาบาลให้ก็ไม่ยอม

การขาดสติถือเป็นเรื่องปกติของวัยรุ่น แต่สำหรับเขาในตอนนั้นมัน
มากเกินไปหลังจากเริ่มใช้ชีวิตเสเพลแบบนั้นสีหน้าท่าทางของเขาก็เปลี่ยน
ไป ร่างกายสูงใหญ่ที่ปล่อยรังสีอันตรายและตึงเครียดยิ่งทำให้คนอื่นหวาด
กลัวและไม่กล้าเข้าใกล้

ผมที่พักอยู่ห้องเดียวกันในตอนนั้นตอนแรกก็คิดว่า “คงทะเลาะ
กันเรื่องผู้หญิงละมัง” แล้วเว้นระยะห่างแต่หลังจากนั้นถึงได้รู้ว่ามันไม่ใช่
เรื่องธรรมดา

จากที่รู้จักกันมานาน เขาไม่ใช่คนที่จะเสียสติกับเรื่องผู้หญิง ส่วน
เรื่องเที่ยวกลางคืนปกติก็มักจะลากผมไปด้วยโดยที่ผมไม่ได้เต็มใจอยู่แล้ว
แต่คราวนี้เขากลับทำตัวแปลกวิเวกอย่างกับคนละคน

พอถามว่าเป็นอะไร ก็ไม่ยอมตอบอะไรสักคำ แถมยังเอาแต่หัน
หลังให้

ผมเคยดำเขากว่าสิบครั้งว่าเป็นคนเห็นแก่ตัว และเอาแต่ทะเลาะกับเขาอยู่ฝ่ายเดียวเสมอ

แต่ก่อนที่ต่างฝ่ายต่างหาเรื่องกันก็มีสถานการณ์ที่ชะตาเกิดขึ้น พวกเรา—เอาจริงๆ แล้วแค่ผมฝ่ายเดียว—เริ่มเข้าสู่ภาวะสงครามเย็น

หลายเดือนก่อนจบการศึกษา เราสองคนแทบไม่มองหน้ากันเลยแม้จะนอนอยู่ห้องเดียวกัน ต่างคนต่างเงยบัสกัน ไม่มีการถามไถ่กันสักนิดว่าหลังจากจบไปแล้วแต่ละคนจะไปทำอะไรต่อ จนกระทั่งแยกย้ายกันไป

ถ้าบอกว่าความสัมพันธ์หกปีมันไม่น่าจดจำแล้ว ตอนจากลามาฉันไม่น่าจดจำยิ่งกว่า

หลังจากที่เข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย ผมก็ตั้งใจไม่ติดต่อกับเพื่อนที่โรงเรียนเลยสักคน

ไม่เล่นโซเชียล ไม่ไปร่วมงานสังสรรค์ ไม่ว่าจะบัตรเชิญงานเลี้ยงรุ่นหรืองานเลี้ยงสมาคมศิษย์เก่าที่เคยได้รับเป็นประจำ ผมก็ไม่สนใจมันเลย จนสุดท้ายเพื่อนๆ ที่เคยติดต่อกันก็เริ่มห่างหายไป...ไม่มีการติดต่อหรือบัตรเชิญอะไรส่งมาอีกเลยตลอดสามปีเต็ม

ผมต้องทำถึงขนาดนั้น เพราะการจะลืมภาพของเพื่อนนิสัยไม่ดีอย่างเขาได้อย่างสนิทใจมันช่างทำได้ยากเหลือเกิน

(...แต่ว่าพี่ชายคนนั้นนะ ตายไปแล้วหรือ?)

จากปัญหาในวันนั้นทำให้เราห่างเหินกัน จนสุดท้ายก็ห่างหายไปโดยที่ผมไม่เคยรู้เลยว่าเหตุผลที่ทำให้ฮิโตะก้าวร้าวแบบนั้นคืออะไร จนกระทั่งวันนี้

แต่ถึงอย่างนั้น ความไม่สบายใจก็ยังคงซ่อนตัวอยู่ลึกแห่งในหัวใจของผมมาตลอดแปดปี

การตายของชายที่มาแทนพ่อแม่วันนั้น

คือเหตุผลที่ทำให้ฮิโตะกลายเป็นคนแบบนั้นไปจนหรือ

การจากไปของคนสำคัญ ทำให้เขาเปลี่ยนไปได้ขนาดนั้นเลยหรือ?

แม้แต่ความเชื่อใจที่ควรมีให้กับผม เขาเจ็บปวดถึงขนาดที่ถ้าไม่ทำแบบนั้นก็จะข้ามผ่านมันไปไม่ได้เลยอย่างนั้นหรือ

“มันเป็นช่วงเวลาที่ย่ำที่สุดในชีวิตแล้วละ ตอนนั้นนะ ชีวิตมันสิ้นหวังถึงขนาดต้องกลายเป็นเด็กอันธพาล เกเรสุๆ ไปเลย”

เขาพิมพ์้ายัยหันตัวเองอย่างขมขื่น ขณะย้อนนึกถึงความหลังในวัยรุ่น

...ใช่ จะว่าไปก็มีเรื่องนั้นด้วยตอนนั้นพวกเรายังวัยรุ่นอยู่ ถ้าหากต่างคนต่างเห็นพ้องต้องกัน เราก็คงพอจะรีเซตกันได้ว่าเราค่อยๆ เริ่มเป็นเพื่อนกันใหม่เถอะ?

แต่ขอโทษ นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ผมไม่ได้ใจกว้างขนาดนั้นหรอกนะ แล้วก็ไม่ได้เดือดร้อนอยากมีเพื่อนขนาดนั้นด้วย

(ไม่เด็ดขาด ไม่มีทาง!)

พอย้อนกรานความคิดตัวเองอีกครั้งและหันไปมองไอ้เพื่อนนิสัยไม่ดีนั้น ก็ได้สบตาเข้ากับนัยน์ตาสีดำสนิทที่กำลังจ้องมองมาทางนี้เช่นกัน

“...อีก”

ตัวผมที่ถูกสายตาคู่นั้นจ้องมาอย่างไม่วางตาก็ง้างก็แข็งทื่อไปในทันที แล้วจู่ๆ มือหนาของคนตรงหน้าก็ยื่นมาจับแขนทั้งสองข้างของผม

“จะทำอะ...”

จุดที่โดนจับอยู่นั้นร้อนผ่าวราวกับโดนเหล็กร้อนทาบไว้ พริบตาที่ผมขยับขึ้นเขาก็ดึงตัวผมเข้าไปใกล้ ผมเสียการทรงตัวจึงเซไปซบกับแผ่นอกกว้างของคนตรงหน้าเข้าอย่างจัง

รู้สึกถึงลมหายใจอุ่นๆ ที่รินรดอยู่ที่ข้างหู

“...ชินใจ”

เสียงทุ้มต่ำที่เหมือนเมื่อแปดปีที่แล้ว น้ำเสียงคุ้นเคยร้องเรียกชื่อออกมาทำเอาร่างกายผมสั่นไปหมด

“อะไรบางอย่าง” ที่ควรถูกเก็บซ่อนลึกกลงไปในใจกำลังเอ่อล้นขึ้น
มาอีกครั้ง—ผมรู้สึกได้

และก่อนที่ “อะไรบางอย่าง” นั้นจะถูกหรือพ่นขึ้นมามากอย่างสมบูรณ์
ผมก็รีบสะบัดมือของฮิบิคิทิ้งไป

“ปล่อยนะ”

ตะโกนเสร็จผมก็รีบเดินหนีเข้าไปในห้องครัวแล้วเปิดตู้เย็นหยิบขวด
น้ำแร่ออกมา ผมบิดเปิดฝาขวดด้วยความรู้สึกปั่นป่วนในใจก่อนจะกระดก
ขึ้นดื่ม เมื่อน้ำเย็นๆ ไหลผ่านคอลงไปจนถึงกระเพาะอาหาร ความปั่นป่วน
จึงค่อยๆ บรรเทาลง—แต่มันกลับไปสะกิดโดนปุ่มแห่งความโกรธแทน

ทำไมผมถึงต้องรู้สึกอะไรแบบนี้เอาปານี่ด้วยนะ?

คิดว่าทำได้แล้ว คิดว่าปิดผนึกมันไว้ได้แล้ว อุดสาหลั่มไปหมดแล้ว
แท้ๆ มันเหมือนตอนที่แผลเริ่มตกละเกิด แล้วมีใครไปสะกิดแผลที่กำลัง
หายให้เลือดออกอีกครั้ง—

(ไอ้คนชั่วฉลาด!)

และเพื่อไม่ให้ความรู้สึกที่อัดอั้นอยู่มันระเบิดออกมาผมจึงสูดลม
หายใจเข้าออกลึกๆ พอรู้สึกว่าจะตรีนาลินกลับมาอยู่ในระดับคงที่แล้วจึง
หันไปเห็นว่าฮิบิคิกำลังยืนอยู่พร้อมกับถือกระเป๋าสารสีดำไว้ในมือ และ
เขาก็นั่งลงทำสีหน้าเรียบเฉยไม่ต่างอะไรจากเมื่อกี้

“...จะกลับแล้วหรือ”

เขาไม่ตอบ แต่ถามกลับมาแทน

“เห็นฮารุบอกว่า นายจะช่วยสเกดท์ภาพคนร้ายหรือ?”

ผมพยักหน้ารับแล้วขมวดคิ้ว

“กระเป๋ากับกุญแจก็ได้คืนแล้ว เงินสดก็เลิกวางไปแล้ว เพราะฉะนั้น
ไม่ต้องมายุ่งอะไรแล้ว”

ก่อนจะย้อนตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“แต่ใบขับขียังไม่ได้คืนเลยนี่นา ถึงจะยื่นทำเรื่องขอใหม่ไปแล้ว แต่ก็เสี่ยงว่าใบเก่าจะโดนเอาไปแอบอ้างไม่ใช่หรือ?”

“ปฏิเสธไม่ได้ว่าจะไม่เป็นแบบนี้ เพราะบนบัตรก็มีรูปติดอยู่ด้วย”

“แล้วถ้ามีคนปลอมเป็นฉันล่ะ”

ผมว่าพลางเดินตามหลังฮิโตะไปที่หน้าประตู ว่าแล้วเจ้าตัวที่กำลังใส่รองเท้าอยู่ก็พ่นลมหายใจออกทางจมูก

“คิดว่าผู้ชายที่จะปลอมเป็นนายมันทำได้ง่ายขนาดนั้นเลยหรือ”

“ใครมันจะไปรู้ล่ะ ผู้ชายอายุยี่สิบปลายๆ รูปร่างคล้ายกันแถมยังมีเยอะแยะจะตายไป”

“ชื่อบ๊อไม่เปลี่ยนไปเลยสินะ แต่ก็นะ เดี่ยวนี้ผู้ชายปลอมตัวเป็นผู้หญิงก็เยอะแยะไป แต่คิดว่าพวกมันจะยอมเสี่ยงรึเง...”

ฮิโตะพิมพ์อย่างครุ่นคิด ก่อนจะหันกลับมามองผมด้วยสายตาเฉียบคม

“ปล่อยให้มืออาชีพอย่างพวกฉันทำเถอะ ไม่ว่าจะโจรธรรมดา หรือแก๊งอาชญากรที่มีคนคอยสนับสนุนอยู่ข้างหลัง จนกว่าพวกมันทั้งหมดจะถูกจับ มือสมัครเล่นอย่างนายไม่ต้องมายุ่งหรอก”

“แต่ว่า”

แต่ขณะที่ผมยังคงตั้งต้นแย่งออกไปอยู่นั้น ฮิโตะก็ขึ้นมาก่อนจะพูดเตือนอีกครั้งด้วยน้ำเสียงเข้ม

“มือสมัครเล่นก็ควรเป็นเด็กดีอยู่บ้านเฉยๆ ไปซะ เข้าใจนะ?”

“อะ...”

ยังไม่ทันได้พูดว่าเดี๋ยวก่อนเลยเจ้าตัวก็เปิดประตูแล้วเดินหนีไปเรียบร้อยแล้ว

“ไอ้บ้า อย่ามาเบ่งแถมนี้ละ!”

ส่วนผมก็ได้แต่ตะโกนด่าใส่ประตูที่ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ กลับมา

3

สองอาทิตย์ผ่านไป

เพื่อหาเงินชดเชยให้กับเงินสองแสนเยนที่เสียไปแบบไม่คาดคิด ผมรับงานแบบครั้งเดียวจบ หรือไม่ก็ไปเป็นผู้ช่วยดีไซเนอร์ให้กับเพื่อนเพื่อรับค่าจ้างรายวัน ถึงเป็นช่วงต้นเดือนแต่ผมก็หัวหมุ่นกับงานที่เพิ่มเข้ามา ผลอแป็บเดียวก็ผ่านไปสองอาทิตย์แล้ว

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะฮิโตะสั่งไว้หรือเปล่า ในช่วงสองอาทิตย์นั้นฮารุกงไม่ได้ติดต่อมาเรื่องขอให้ช่วยสังเกตสภาพคนร้ายเลย

ถึงเขาจะย้ำหนักแน่นว่า “อย่ามายุ่ง” แต่จากแมนชั่นของผมไปที่สำนักงานตำรวจเขตชิบูยะจูโอเน่เดินไปได้สบายมาก ถ้าเขาขอรับรองมาจริงๆ ก็ตั้งใจว่าจะไปช่วยอยู่แล้ว แต่พอไร้การติดต่อมาแบบนี้ จะให้จู้ๆ เดินไปช่วยเองมันก็ยังง้ออยู่ สถานีดารวจก็ไม่ใช่ที่ที่เป็นกันเองด้วย ยิ่งถ้ามีอีกหนึ่งตัวเลือกที่ติดสอยห้อยตามฮารุกงมาด้วยแล้วละก็ไม่น่าไปเสียยังดีกว่า

ตัวเลือกที่ว่านั่นคงเป็นสาเหตุให้ฮารุกงเจ็บบหายไปเพราะโดนสั่งการมาจาก “เบื่องบน” ลินะ

เอาเถอะ เป็นแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน

อย่างไรก็ตาม ผลถลอกที่สีข้างกับที่ต้นขาตอนนี้ก็หายดีแล้ว แก้มไม่เป็นแผลเป็นอย่างที่กำลังกลัวด้วย อย่างน้อยตอนนี้ผมก็หลุดพ้นจากฝันร้ายในวันนั้นได้แล้วซะที

ทว่าในบ่ายแก่ๆ วันหนึ่ง

หืม? ผมตงิดใจขึ้นมาหลังมองเห็นชายคนหนึ่งกำลังพับหนังสือพิมพ์กีฬาที่เปิดอ่านไว้แล้ววางลงบนโต๊ะ จากนั้นก็เริ่มสูดเส้นซารุชิบะที่เพิ่งจะ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ทว

TOUGH: 1
Troublemaker

“จะว่าไปแล้ว คู่รักที่คนนึงสวยหวานกับอีกคนที่ดิบเถื่อน
ก็เหมาะสมอย่างกับกิ้งก่องใบหยกไปเลยนะ”

เพื่อน (เคย) สนิท ‘อิรามะ ชินโง’ กราฟิกดีไซน์เนอร์หนุ่ม
หน้าสวยลูกเลี้ยวรัสเซีย กับ ‘คามิคุระ อิบิคิ’ ผู้หมวดขี้เก๊ก
จอมเผด็จการแห่งสำนักงานตำรวจชิบูยะ ทั้งสองมือดีดที่ยาก
จะลืม ทำให้ห่างหายไปนานถึงแปดปี แต่การพบกันโดยบังเอิญ
เพราะโจรกระชากกระเป๋าเป็นเหตุ!

และคดีวุ่นๆ สุดอันตรายที่ชินโงเข้าไปพัวพัน จนทำให้
อิบิคิต้องคอยปวดหัวกับความดื้อของชินโง เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิด
ขึ้นนี้ จะสามารถทำให้ระยะห่างของทั้งคู่สั้น กลับมาใกล้ชิดกันเหมือน
เดิมได้หรือไม่!

นิยาย Boy's Love สำหรับผู้อ่านที่อายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-14-0355-3

MH 0025

260.-

กดลองอ่าน

@booktime

www.booktime.co.th